

КЛАУДИЯ ПИНЕЙРО ТВОЯ

Превод от испански: Емилия Юлзари, 2013

chitanka.info

1

По онова време повече от месец как с Ернесто не бяхме правили любов. А може би два. Не знам. Не че ми пукаше особено. Вечер съм капнала от умора. Може и да не е за вярване, но домашната работа изтощава, особено ако искаш всичко да е идеално. Така че що се отнася до мен, само да помириша възглавницата, и заспивам. Но всяка жена е наясно, че ако мъжът ѝ не я търси толкова време, знам ли, какво ли не разправят хората? Помислих си, че ще трябва да поговоря с Ернесто, да го питам какво му е. Но после си казах: „Ами ако стане като с майка ми, дето от много питане ѝ излезе през носа?“. Защото тя виждаше, че татко е някак странен, и един ден взе и го попита: „Какво има, Роберто?“. А той ѝ отвърна: „Има това, че вече не мога да те понасям!“. На секундата затръшна вратата и не го видяхме повече. Горката ми майка. Освен това имах представа какво му е — Ернесто работеше по цял ден като магаре и ако му останеше някоя свободна минута, се записваше на курс, да учи нещо. Та как няма да е изцеден до вечерта? Тогава си рекох: „След като имам две очи за гледане и една глава за мислене, няма какво да питам“. Това, което виждах например, беше, че имам страхотно семейство — дъщеря ми е абитуриентка в гимназията, а на дома ми всеки би завидял. Освен това Ернесто ме обичаше — това никой не можеше да отрече. Никога нищо не ми е отказвал. Тогава се успокоих и си казах: „Сексът ще се върне, когато му дойде времето. След като имам толкова други неща, защо да се вторачвам в единственото, което ми липсва“. А и не живеем през шейсетте години. Сега всеки знае, че има и други неща, дори по-важни от секса. Семейството, духовната връзка, разбирането, хармонията. Малко ли случаи има, когато в леглото си подхождат прекрасно, а в живота се пребиват? Не е ли така? За какво — и аз като майка ми — да търся под вола теле?

Но много скоро разбрах, че Ернесто ми изневерява. Потрябва ми писалка и като не намерих, отворих куфарчето му и ето ти — сърце, изрисувано с червило, пронизано с „обичам те“ и отдолу подпис

„Твоя“. Голяма простотия, но в момента наистина ме заболя. Идеше ми веднага да го намеря, да му навра бележката в лицето и да го питам: „Мръсно копеле такова, какво е това?“. Но за щастие, преброих до десет, вдишах дълбоко и оставих всичко както си беше. На вечеря едва се сдържах. Лали имаше един от онези дни, в които никой, освен Ернесто не може да я понася. Мен вече не ме трогваше — такава си е дъщеря ни, бях свикнала. Но Ернесто преживяваше. Той й говореше, а тя му отвърщаше едностранно. Не бях в състояние да дам някакъв принос. Имах си достатъчно с това, което бях открила. Но се боях да не се издам. Обикновено винаги покривам дупките — запълвам мълчанията, когато един разговор не върви както трябва. Имам талант за това. За да не заподозрат нещо, казах, че не ми е добре, че ме боли главата. Май ми повярваха. И докато Ернесто водеше своя монолог с Лали, аз си представях какво ще му кажа. Защото се бях отказала от първоначалното намерение да го попитам „Какво е това?“. Какво можеше да ми отговори? Лист хартия с едно сърце, с едно „обичам те“ и подпис. Не, беше си направо глупав въпрос. По-важното бе да разбере дали тази бележка означава нещо съществено за него. Или не. Защото в края на краищата един ден на всяка жена й слагат рога. То е като менопаузата — кога по-рано, кога по-късно, но винаги идва. Работата е там, че някои жени дори не го разбират. И те са най-добре, защото за тях животът си продължава постарому. Докато тези като мен, които го откриват, започват да се питат коя ли е тя, къде са сбъркали, какво да направят, да простят ли, или не, как да си отмъстят и когато въпросният съпруг вече е зарязал другата, те такава каша са си забъркали в главата, че вече не могат да се върнат назад. Дори са в състояние да си измислят някоя много по-сериозна и изтънчена история. А аз не исках да сгреша, както грешат толкова много жени. Защото в края на краищата една жена, която рисува сърце с червило и се подписва „Твоя“, не можеше да означава кой знае какво за Ернесто. Аз познавах Ернесто — той ненавижда такива неща. „Сигурно е просто някаква прищявка“ — си помислих. Защото в днешно време жените са много нахакани. Хвърлят око на някой мъж и почват да му се усукват, а ако мъжът нищо не направи, се чувства като пълен идиот. „Всъщност — помислих си — защо да се изправам срещу Ернесто и да го подлагам на разпит, когато най-много след седмица тази жена ще е преминала в историята?“ Не е ли така?

Най-важното беше да съм нащрек, за да съм сигурна, че връзката няма развитие. Затова започнах да претърсвам джобовете му, да отварям писмата, да проверявам работния му бележник, да го подслушвам от другия апарат, когато говореше по телефона. Всичко онова, което би направила всяка друга в случай като този. Както и очаквах, не открих нищо съществено. Някоя и друга бележка, но нищо особено. Докато не забелязах, че Ернесто започна да се прибира все по-късно, работеше и през почивните дни и никакъв го нямаше. Беше редовен само на родителските срещи за абитуриентската екскурзия на Лали. За всичко останало — отсъстващ без предупреждение. Тогава се притесних, защото, ако излизаше с една и съща, работата можеше да е дебела. Един ден го проследих. Беше вторник и го помня точно, защото се връщахме от поредната информативна среща за екскурзията на Лали. Ернесто не беше на себе си, но това не ме изненада — тази екскурзия го побъркваше. Според мен просто прекаляваше. Всеки знае, че на тези екскурзии децата са неконтролируеми, но все пак трябва да разчиташ на възпитанието, което си дал на дъщеря си. Какво друго можеш да направиш. Но Ернесто искаше да знае всичко и всичко му се струваше зле организирано. Още щом се прибрахме, Лали се затвори в стаята си — така си живее тя, затворена в тази стая. Ние отидохме в кухнята да хапнем нещо. И тогава иззвъня телефонът и Ернесто отговори. Беше късно, дори бих казала, че съвсем не беше подходящо време, за да се звъни в почтен семеен дом. Ернесто се изнерви още повече, взе нещо да спори и в един момент отиде в кабинета си да говори на спокойствие. Вдигнах слушалката на телефона в кухнята и успях да я чуя как му казва: „Ако не дойдеш веднага, не отговарям за себе си“. И затвори. Ернесто се върна в кухнята, преструваше се, но стискаше зъби и очите му святаха. „Има много сериозен проблем в офиса, паднала е системата“. „Спокойно, Ерни, върви да вдигнеш системата“ — му казах. Излязох след него, качих се в колата си и го проследих. Не си падам по шофирането, най-малко нощем, но случаят беше форсмажорен. Не можех да повикам такси и да кажа на шофьора: „Карай след тази кола!“, като в някой евтин сериал. Само ако знаех какво ще открия! Той навлезе в парка в „Палермо“^[1] и паркира край езерото. Изгасих светлините, за да не ме забележи, паркирах на стотина метра от него, слязох от колата и се приближих пеш. Скрих се зад едно дърво. Веднага след това дойде и

тя, Твоя, също пеш. Оказа се Алисия, секретарката му. Никога не бих си помислила, че тази жена е способна да нарисува сърце с червило и да напише през него „обичам те“ на женен мъж. Беше симпатично момиче, семпло и с подобен на моя стил. Приближи се до него и му се хвърли на врата. Понечи да го целуне, но той я отблъсна. Ернесто изглеждаше ядосан. Взеха нещо да спорят. Тя плачеше и го прегръщаше, той ставаше все по-бесен. Аз започнах да се успокоявам — явно връзката не вървеше. С мен Ернесто никога, през всичките тези седемнайсет години брак, не се бе държал така. Той тръгна да си ходи, а тя се опита да го задържи. Той се отскубна. Тя го сграбчи и тогава той я блъсна. И толкова злополучно, че при падането тя си фрасна главата в един пън на земята и не помръдна повече. Ернесто направо полудя — разтърси я, провери ѝ пулса, дори се опита да ѝ направи изкуствено дишане уста в уста. Нищо — истинско нещастие. Аз не знаех какво да правя. Не можех да се появя просто ей така и да му кажа: „Ернесто, мога ли да ти помогна с нещо?“.

Тогава се прибрах — това беше най-разумното.

[1] Най-големият квартал в Буенос Айрес, прочут с елегантните си сгради и просторни зелени площи. — Б.пр. ↑

2

- Ало... Паула?
- Да, кой е?
- Лали...
- Аа, не ти познах гласа, вече заспивах.
- ...
- Пак ли плачеш?
- Не, вече не.
- Говори ли с баща ти?
- Не, и не знам дали ще говоря. Не го ли видя колко е нервен?
- Да, вярно...
- Все е недоволен.
- Винаги ли е такъв?
- Не, невинаги. Ама с тая екскурзия се е побъркал.
- Шубе го е, горкият.
- Ами да, ако е със самолет, защо със самолет, ако е с автобус, защо с автобус.
- Твоя старец, малката, го е страх да не се чукаш. Горкият!
- Глупачка!
- Шегувам се. Но кажи, не е ли смешно...
- На мен хич не ми е смешно.
- Засмей се малко. Цял ден ревеш.
- Имам си причини.
- Да бе, знам.
- ...
- А ако кажеш на майка ти?
- Абсурд. Тя все едно не съществува.
- Добре де, все трябва да говориш с някого.
- ...
- ...
- Мислех да се обадя на Иван.

— Не си го и помисляй, п्लीз^[1]. Веднъж го направи и ти излезе през носа.

— ...

— Ох, не плачи...

— ...

— Добре де, не говори с никого. Остави го за след екскурзията, окей?

— Баща ми ще умре.

— Затова по-добре да умре след екскурзията.

— Накрая ще ме разсмееш...

— Обещай ми, че няма да звъниш на Иван.

— ...

— Хайде де, обещавай ми.

— Окей, чао.

— Чао.

[1] Моля (англ.). — Б.пр. ↑

3

По пътя за къщи заваля. Нещо повече — валеше като из ведро. Чистачките се движеха насам-натам, но не успяваха да се справят с този порой. На всичко отгоре лявата запираше. Много ми беше трудно да следя пътя. Проклех дъжда. Но веднага открих, че си има и положителна страна. Винаги обичам да търся положителната страна на нещата. При такъв дъжд следите от злополуката щяха да се заличат, което щеше да е от голяма полза за Ернесто. И за всички ни.

Погледнах в огледалото за обратно виждане. Шосето беше празно. Питах се какво ли прави Ернесто. Не си представях, че е отишъл в полицията да разкаже какво се е случило. За какво да вади мръсното белъо на показ? Това си бе нещастен случай. Ако Ернесто идеше в полицията, щяха да му зададат твърде много неудобни въпроси. Защо са се срещнали в парка в „Палермо“. За какво са спорили. Какво ги е свързвало. Неудобни — и най-важното — безсмислени въпроси. След като Твоя вече беше мъртва. При произшествията няма виновни, има само жертви. А в това произшествие жертвите бяха две. Едната — покойницата, за която тревогата вече беше напълно безсмислена. А другата — Ернесто, който се бе замесил в такъв печален инцидент. Не, сигурно не бе отишъл в полицията. Станалото — станало, а единствените живи свидетели на случилото се тази нощ бяхме Ернесто и аз. Двамата знаехме, че във въпросния инцидент никой нямаше вина за нищо. Вината, както казваше баща ми, е „мръсница“. А мама му отвърщаше: „Мръсник си ти“.

Двамата с Ернесто всъщност трябваше да забравим този епизод и да продължим напред. Когато Ернесто ми разкажеше всичко, щях да му го кажа. Бях готова, дори си го бях репетирала. А той сигурно си умираше да ми разкаже всичко. Толкова добре го познавах! Ние винаги всичко си разказвахме. Бяхме заедно от деветнайсетгодишни. Може би не абсолютно всичко. С изключение на някои дреболии. Или неща, които е по-добре да премълчиш, за да предпазиш другия. Защото в

семеиния живот непрестанно трябва да се пазиш. Иначе съжителството те убива. Всъщност до момента той не ми беше казал нищо за Твоя, за което, естествено, му бях благодарна. Както казвах — предпазваше ме. Кое то ме убеждаваше, че въпросът не бе важен. Ако беше важен, Ернесто щеше да се изправи пред мен, да ми каже как стоят нещата и да ме зареже. Ернесто не умее да се преструва. Аз също.

Стигнах у дома, вкарах колата в гаража и я избърсах. Щеше да ми е трудно да обясня защо е мокра. Не исках да си измислям — уж аптека, уж зъбобол, а нямаше тъкмо тази нощ да се извинявам с някакво безсъние. Освен това не обичам да си измислям. Когато си измислям, лицето ме издава.

Качих се на горния етаж. Лали спеше. Това беше важно — колкото по-малко знаеше за движението вътре и вън от къщата тази нощ, толкова по-добре.

4

- Ало?
- ...
- Ало!
- Иван там ли е?
- Кой го търси?
- Негова приятелка.
- Приятелките на сина ми си имат имена.
- Лаура...
- Лаура... или Лали...
- Да...
- Иван е тук, но не може да се обади. Спи.
- Аа, добре...
- Чакай, не затваряй! Иван ми разказа всичко. Знаеш ли?
- Не.
- Наистина ми е мъчно за теб и за това, което ти се е случило.
- ...
- И аз съм жена и те разбирам, нали така?
- ...
- Естествено, не е лесно.
- ...
- И тъкмо като жена ето какво ще ти кажа — не бива повече да звъниш на Иван. Този проблем си е само твой.
- ...
- Както казах и на Иви, не се съмнявам, че си добро момиче и че просто е било... произшествие, нали така?
- ...
- Защото друг би се усъмнил.
- ...
- Но няма как, ще трябва да си платиш за грешката.
- ...
- Защото вината си е само твоя, нали така?

— ...

— Синът ми не е знаел, че може да се случи. Щом не си го предупредила, откъде е можел да знае?

— Аз...

— Една жена трябва винаги да предупреждава.

— ...

— И двете знаем, че не си постъпила честно, нали така?

— Но аз...

— Не знам какво биха казали родителите ти за всичко това, не ги познавам. И не искам да ги знам, не ме разбирай криво. Но аз като майка на Иван много добре знам как е станало всичко и искам да оставиш сина ми на мира, разбра ли ме, скъпа?

— ...

— Ако родителите ти искат нещо да ми кажат, да се обадят направо на мен или на мъжа ми. Защото, ако ти или друг от семейството ти продължи да безпокои сина ми, ще трябва да подам жалба в полицията.

— ...

— Там ли си?

— Да, но трябва да затворя.

— Добре стана, че се обади, поне можахме да изясним нещата, нали така?

— Трябва да затворя.

— Всичко хубаво и не се обаждай повече.

— ...

— Чао, скъпа.

— ...

Влязох в спалнята. Умирах да знам какво прави Ернесто в този момент. След като отхвърлих като безсмислена вероятността да е отишъл в полицията, си помислих, че се е забавил, за да избута тялото в езерото. Да потъне. Това би възпрепятствало да се разследва изчезването на Твоя някой ден. Ето това беше идея! Де да можех да се обадя на Ернесто и да му го кажа! Но не можех. Той не знаеше, че и аз съм вече част от тази история. За миг ми хрумна да използвам същата тактика както за рождения ми ден. Нещо като свободно внушена асоциация. „Ернесто, снощи те сънувах. Сънувах, че за рождения ден ми подаряваш кожено сако с цвят на винена утайка, по което направо се побърках. Продават го в трети отдел на партера на «Галериас Пасифико»^[1]. Ах, беше чуден сън. Размер 42.“ Но в този случай трябваше да му се обадя и да му кажа нещо от рода на: „Ах, скъпи, извинявай, че те безпокоя, но сънувах кошмар — как влачиш някакво тяло към езерото в Палермо“. Прекалено прозрачно, щеше да се досети.

Трябваше да запазя спокойствие, но не ми беше лесно. Признавам си, че бях изнервена. Разбрах го, защото не знаех какво да правя. А аз винаги знам какво да правя, нещата винаги са ми ясни. Но сега бях объркана. Естествено, не всеки ден виждаш как убиват жена, а още по-малко — как я убива собственият ти съпруг. Въпреки че всъщност „убива“ не е точната дума — звучи твърде категорично, като казано от някоя даскалица с размахан във въздуха показалец. „Причинява злополука“ е може би по-подходящ термин. Или „блъска и неволно ѝ счупва врата“. „Счупва ѝ врата“ също не е добро попадение. „Претеринтенционално“^[2]. Проверих го за всеки случай в един юридически речник миналата седмица. Ако тя е умряла в резултат на „претеринтенционално“ блъсване, това вече е нещо друго. Защото Ернесто не е сложил нарочно онзи пън там, в който Твоя си тресна главата. Съдбата е пожелала тази жена да свърши така. Или Господ. А аз вярвам в тези неща. И ги зачитам. И търся посланието. Иначе защо

тази жена ще свърши с прекършен врат в парка в „Палермо“, а не по време на разходка с мъжа ми из „Реколета“^[3]. Нещата са такива, каквито са, поради някаква причина.

Но да се върна към моето объркване, защото по въпроса за вината и злополуката всичко ми беше доста ясно. Бях обърквана, защото трябваше да реша дали да изчакам Ернесто в леглото и да се правя на заспала, или да седна в хола. Защото, ако Ернесто си дойде, както предполагах, изгарящ от нетърпение да ми разкаже какво се е случило, и ме завареше заспала, може би нямаше да се осмели да ме събуди. Но ако ме завареше будна, как можех да обясня будуването си? Минаваше един през нощта, а аз обикновено в десет часа вече спя като пън. Точно „пън“ ли трябваше да ми хрумне!

Облякох си пижамата и се пъхнах в леглото. Не можех да си намеря място. Въртях се от една страна на друга. Опитах се да се успокоя. Дълбоко дишане и други подобни. Нищо. Станах и слязох в хола. Седнах в креслото. Дъждът се усилваше. Представих си каква кал е вече в парка в „Палермо“. Представих си как Ернесто обикаля с колата и се мъчи да подреди мислите си. Представих си го как шофира за къщи в този порой. Спомних си за чистачките — на моята кола. За онази, дето запираше и трябваше да сменя още преди месеци. Лявата. И си казах: „По-добре, докато чакам, да свърша нещо полезно“. И отидох в гаража да сменя чистачките. Ернесто винаги държи резервни части — свещи, предпазители и разни такива. Аз доста разбирам от механика, но той не знае, защото колите са мъжка работа. И както казваше мама, в деня, в който смениш една гумичка на чешмата, с теб е свършено, защото решават, че си водопроводчик с диплома, и не похващат отвертка, дори да се наводни къщата. Отворих куфарчето, в което Ернесто държеше резервните части, и ги разрових. Чистачките бяха най-отдолу. Всъщност не най-отдолу — когато извадих чистачките, открих един плик. И естествено, го отворих. Защото имам силна интуиция и знаех, че трябва да го отворя. И какво имаше вътре? Още писма от Твоя. Подписани с червилото на Твоя. „Тия двамата не разговарят ли, та им трябва толкова писма!“ — си помислих. Прочетох ги. Пълна гадост. „Този човек трябва да е кръгъл идиот — си помислих. — На колко ли места из къщата е оставил следи за своя любовен роман?“ Пратих чистачките по дяволите и се заех да направя основно претърсване на цялата къща. От известно време вече му

пребърквах джобовете, чантата за документи, чекмеджетата на бюрото, нощната масичка, жабката в колата. Но куфарчето с резервните части надминаваше и най-богатото въображение. Извадих книги, разгънах сгънати на топка чифтове чорапи, обърнах наопаки куфари и чанти. Открих само една снимка на Ернесто, паспортен формат, пронизана напърно от устните на Твоя. В кутийка с презервативи. На снимката имаше посвещение: „За да им се насладим заедно“. В този момент ми стана ясно защо Господ бе сложил онзи пън там. Прибрах снимката и презервативите при материала, който бях събрала при първото претърсване преди няколко седмици. Помислих да изгоря всичко, преди да си е дошъл Ернесто. При така стеклите се обстоятелства не биваше да се допуска рискът някой да ги открие. Човек никога не знае.

Преди да си отворя собствена банкова сметка, си бях направила скривалище в гаража. Първокласна работа — разклатих една тухла, извадих я чистичка, сцепих я на две и хайде обратно на мястото ѝ. Но само половинката. А зад нея — паричките. Сега те са на по-сигурно място. „Знае ли човек до кого ще стигнат тези мръсотии!“ — си помислих, докато сгъвах снимките и бележките, за да се поберат вътре.

В този момент Ернесто се прибра. Приведох се зад моята кола, за да не ме забележи. Струваше ми се, че ще е прекалено да слезе от колата и да ме заvari в гаража. Щеше да се почувства шпиониран. По-добре да го оставя да си поеме дъх, преди да ми разкаже цялата история. Може би едно уиски, малко ласки, ако се наложи. Знам ли, нещо да му вдъхне кураж. А после дълъг разговор и накрая — облекчението. Ернесто излезе, изчаках го да се качи. Знаех съвсем точно какво трябва да направя — да ида в кухнята и да претопля малко мляко. После да се кача и да му кажа: „Здравей, любов моя. Хвана ме безсъние. Ти добре ли си?“.

Преди да изляза от гаража, се спрях да огледам колата на Ернесто. Беше изкаляна до дръжките на вратите. Стана ми ясно, че за известно време ще ми се наложи да мисля и за двама ни.

[1] Много известен и скъп мол в Буенос Айрес. — Б.пр. ↑

[2] Без предумисъл за убийство. — Б.пр. ↑

[3] Най-престижният и изискан квартал в Буенос Айрес, с много исторически и културни забележителности. — Б.пр. ↑

6

Фотокопие от публикуван испански материал върху съдебно разследване, намерен в нощната масичка на Инес Перейра, с бележки в полетата и в долния край на страниците, които са вмъкнати в скоби в преписа на цитирания по-долу текст.

Почвата от сцената на престъплението и около нея е мястото, откъдето съдебните следователи започват своя оглед. Въпреки че сама по себе си споменатата почва не е улика, криминолозите винаги вземат проби от нея при събирането на улики. Днес криминологията разполага с изключително точни уреди, за да установи дали има останки от същата пръст по дрехите или превозното средство на заподозрения. (Важно! Спешно изпиране на дрехите!)

Може да се подходи и в обратния ред. Ако има заподозрян, но все още не е известно мястото на престъплението, едно щателно изследване на дрехите, автомобила, жилището или работното му място може да насочи следствието към определен район или зона, където да се търси трупът, ако случаят е такъв.

Огледът на превозното средство е от решаващо значение. Трябва особено внимателно да се огледат каросерията и бронята. Ако се установи, че пръстта по тях е същата като тази от мястото на престъплението, следователите ще разполагат с важна улика. (Основно почистване на двете коли!)

Криминологът трябва да вземе парче кал от местопрестъплението, което впоследствие да сравни с останките от такава по дъното на колата на заподозрения. Ако някое парченце пасва с друго като в пъзел, ползватият

въпросното превозно средство не ще може да отрече присъствието си на мястото на деянието.

Друг важен елемент при осъществяването от криминалозите разследване са марката и следите от автомобилните гуми и от стъпките. С техника, подобна на зъболекарската, те правят гипсови отливки на откритите следи, които впоследствие внимателно проучват. В случай че следата от автомобилната гума е достатъчно голяма и ясна, следователите могат да определят модела, вида и марката на автомобила, използван за въпросното деяние. Ако гумите са повредени, разпознаването им ще е още по-точно, тъй като стандартната шарка на производителя ще се е променила в друга, специфична, в зависимост от износването на споменатите гуми. (Без значение при целия онзи дъжд.)

Следите от обувки също биват анализирани. Най-малкото сочат кой номер носи собственикът на дадените обувки. Освен това при съществуващото на пазара разнообразие от видове подметки, криминалогът би могъл да установи какъв тип обувка е носело лицето или лицата, присъствали на местопрестъплението. Нещо повече — криминалозите са в състояние да определят походката на оставилия следата, след като анализират как е износена подметката на обувката му. (Интересно, но също без значение.)

Качих се в спалнята с чашата топло мляко. Ернесто го нямаше. Вратата на стаята на Лали беше откряната и аз се приближих. Надникнах, без да влизам вътре. Седнал на пода до леглото на Лали, Ернесто плачеше. Толкова неща трябваше да се свършат, а той си губеше времето с лигавцини. Няма смисъл да се реве, след като млякото се е разляло. Взема се парцал и се избърсва. А тук само аз бях почнала да забърсвам по малко. А за да почистя както се следва, Ернесто все пак трябваше да ми разкаже какво се бе случило. Но засега май беше по-загрижен да бди със сълзи на очи над съня на любимата си дъщеричка. Толкова я глези! Защото Ернесто още изпитва вина спрямо нея. И то след седемнайсет години. Ернесто все не се решаваше да се оженим. Казваше, че е рано. „Рано ли?“ — учуди се мама. Вече три години как ходехме, от деветнайсетгодишни. „Трябва да го натиснеш, момиче. Ако не, никога няма да се реши.“ И аз го натиснах. Беше лесно — веднага забременях. Казах му го още щом си направих изследването. А той се усъмни. Не в мен, а дали да има дете. Никога не сме говорили за това, но аз знам, че се колебаеше. Онемя, не обели нито дума. Не исках да изпадне в паника, затова не млъквах. Казах му как съм сънувала, че бебето е със същите очи като неговите. Казах му, че съм избрала имената — Лаура, ако е момиче, и Ернесто, ако е момче. Разказах му как се е зарадвала майка ми, когато ѝ бях казала, че ще става баба. Ернесто продължаваше да мълчи. „Ернесто, нали не мислиш да го махна?“ Това бяха вълшебните думички. Ернесто се разплака като дете. Само повтаряше: „Прости ми, прости ми“. Не чаках повече, хванах ръката му, сложих я на корема си и казах: „Бебче, запознай се с баща си“.

Мислех да го изчакам будна. Исках най-после Ернесто да ми разкаже всичко. Но беше четири сутринта, а Ернесто никакъв го нямаше. Можех да ида и да му кажа: „Ернесто, я престани да се лигавиш и ела да си легнеш най-после!“. Но не исках да го насилвам — беше изкарал много тежък ден. Защо да наливам още масло в

огъня? А и аз се нуждаех от почивка. Изпих си млякото, пъхнах се в леглото и заспах.

Будилникът ме вдигна в шест и половина. Ернесто го нямаше до мен. Не беше обичайно, той никога не ставаше преди седем. Мястото му беше непокътнато. Потреперих, като си го представих как спи сгушен на килима в стаята на Лали. Отидох да погледна, но и там го нямаше. Беше под душа. Побързах — трябваше да измия колата му, преди да потегли за работа. За нула време я оставих без нито едно петънце. Много ме бива за тези неща. Когато влязох в кухнята, Ернесто вече беше там. Правеше кафе. „Здравей, скъпи“ — му казах. „Здравей“ — ми отвърна и си наля кафе. Седнах срещу него и му се усмихнах. Исках да се почувства добре, да види, че жена му е като балсам, който лекува всяка рана. „Нещо ново?“ — попитах, като не преставах да се усмихвам — нещо като лекичко побутване, от каквото Ернесто винаги се е нуждаел. Не ми отговори. С мъка успях да удържа усмивката си — стана напрегната като гримаса. Страшно се дразня, когато Ернесто се затваря така в себе си! Изпи си кафето. Вестникът лежеше сгънат до чашата му, но той не го разгърна. „Лош знак, вече започва да върши глупости“ — си помислих. Ернесто не излиза от къщи, преди да е прегледал вестника. А първа точка от десетте божии заповеди на идеалния убиец гласи, че трябва да остане верен на всекидневните си навици. Иначе, все едно че се обажда в полицията и казва: „Ей, момчета, ето, вижте ме — със зареян поглед, с изкривено лице, с разлято кафе, защото не си намирам устата, не мислите ли, че съм замесен в нещо странно?“. „Ернесто, видя ли прогнозата за времето за края на седмицата?“ — го попитах, докато отварях вестника и му го бутах в ръцете. Ернесто се престори, че чете. „Божичко — помислих, — това ще е много трудна работа!“ „Ернесто... Разреша ли се проблемът със системата снощи?“ Ернесто ме погледна и за малко щях да получа удар — очите му се напълниха със сълзи. Хванах се отчаяна за главата. Погледнах го и изрекох на един дъх: „Ернесто, сигурно проблемът се е разрешил още по пътя, защото само след половин час ти се прибра, беше не по-късно от десет и половина и не си излизал повече. Окей? Излезе в десет, а в десет и половина се прибра. Това време не е достатъчно нито да стигнеш донякъде, нито да направиш каквото и да било. Нали ме разбираш?“. Не знам дали ме разбра. Не само че нищо не каза, ами и продължи да ме гледа със

същия този поглед, та ми идеше да го изправа за наказание в ъгъла. Всъщност — и това е големият му проблем — Ернесто все още си остава дете. Още не е пораснал. А на мен понякога ми омръзва да съм му като майка. Защото, колкото и да обичаш един мъж, всичко си има граници и в някои моменти, откровено казано, ми иде да го застрелям.

Мислех си за това, че ми иде да го застрелям, когато Лали влезе. Едва поздрави, както винаги. Ернесто я проследи с поглед, докато седна. Като че ли щеше да ѝ каже нещо, но после взе вестника и се престори, че чете. Лали си сипа захар в кафето и започна да го бърка. Гледаше в чашата и бъркаше ли, бъркаше. „Мила, ще го замаеш“ — казах, колкото да счупя леда. Вдигна очи, погледна ме, продължи да бърка и нищо. В такива моменти ми иде с един плесник да ѝ обърна главата. Но както казах, не беше време да наливам масло в огъня. Карай да върви. „Колко добре спяхме всички снощи! Нали, Ернесто?“ Тогава Ернесто ме погледна и се оживих. Но после погледът му пак се зарея над вестника. Нищо не можеше да се направи, Ернесто не схващаше намека, беше, така да се каже, извън релси. Човек, който е убил една жена и е излязъл от релси. Като маймуна с бръснач в ръката. Истинска опасност. Хвърлих се в атака, защото, ако не вземех юздите в свои ръце, бяхме загубени: „В десет и половина снощи вече спеше като ангелче, нали, любов моя?“. „Любов моя“ увисна във въздуха. Лали ме погледна неодобрително. Нямаше никаква причина, но тя винаги ме гледа неодобрително. Грабна си раницата и излезе. Винаги съм си мислела, че всяка моя дума я дразни. Казва, че много говоря. Кога говоря аз? Мисли се за много умна. „Аз приличам на татко“ — повтаряше винаги когато показваше бележника си от училище. Знам, че ме подценява. Но аз ѝ прощавам, а и кой не би простил на дъщеря си? Винаги е била много студена, много праволинейна, мисли си, че да изкараш десетка по математика, означава да си интелигентен. Моята интелигентност е с нисък профил, в сянка, без много шум, без „много добре, десет, поздравления“. Моята интелигентност е практична, за всекидневни нужди. Интелигентност, която трябваше да попречи татко ѝ да попадне зад решетките. Защото, докато аз скалтъпвах алибито на умното ѝ татенце, той само подсмърчаше.

Преди да тръгне, Ернесто се доближи до мен и ми каза: „Тази вечер ми се иска да имаме време да си поговорим на спокойствие“. Най-последно. „Разбира се, любов моя“ — му отвърнах. А преди да

излезе, добави: „Ако се обадят от офиса, кажи им, че няма да ида преди обяд“.

Изкушавах се да проследя Ернесто, ужасяваше ме мисълта за всички щуротии, които този човек можеше да извърши за четири часа. Но ми хрумна нещо по-добро — да ида в офиса му. Отворих гардероба и потърсих какво да облека. Трябваше да изглеждам добре. Но и без да привличам особено вниманието — да не забравяме за наличието на мъртвата. Нищо не ми харесваше. Все пак си беше специален случай. Не можех да се явя във фирмата на мъжа си по джинси и гуменки. Дори да бяха маркови. Въпрос на имидж. Трябваше да остана вярна на имиджа, който си бях изградила пред хората в качеството на съпруга на висш служител. А за тях съпругата на Перейра не беше някоя дебелана по пенъоар с ролки на главата. В това съм сигурна. Мъжът ми винаги се облича много добре — съчетава вратовръзката с цвета на чорапите, в състояние е да ме убие, ако има една гънка на избраната от него риза или ако обувките му не са току-що лъснати до блясък. Обръща внимание на всяка подробност.

Накрая избрах едно костюмче в пясъчножълто, което си бях купила за гражданската сватба на една приятелка. Мисля, че след това въобще не съм го обличала. Ние живеем в квартал с вили, всички са с градина и басейн, та високи токове и копринени дрехи за всеки ден не вървят да не говорим за чорапогащник. Не можеш да поливаш цветята или да подрязваш бугенвилеята с чорапогащник. Тук всички жени се обличаме в спортно-елегантен стил — хубав панталон, хубава блуза, фини пуловери без ръкави, понякога блейзър или шал тип пашмина. И красиви аксесоари, които винаги придават завършен вид.

Бих искала мама да ме види. Тя винаги ме критикува как се обличам. Казва, че не се гримирам, че не се глася достатъчно. А самата тя е толкова префърцунена, типична жена от градски тип... В девет сутринта се облича като за парти, маца се като палитра, залива се с парфюм. А е почти на седемдесет. Мисля, че този навик ѝ остана от времето, когато още се надяваше татко да се върне. Горката ми майка. Един ден ѝ го казах и тя ме зашлеви през лицето.

Момичето на рецепцията ме позна още преди да се представя. И се учуди, че ме вижда. Не ходя често в офиса на Ернесто, не обичам да му се бъркам в работата. „Съпругът ви още не е дошъл, госпожо“ — ми каза. „Знам, помоли ме да предупредя, че няма да дойде преди обяд, ще се кача да кажа на секретарката му.“ „Нея също я няма“ — каза. „И няма да я има“ — си помислих и признавам, че изпитах известна вина за тази неподобаваща мисъл. Ама човек не може да контролира и мислите си. Казах: „Ще я изчакам горе, трябва да ѝ предам нещо“. И без повече обяснения се качих в офиса на Ернесто. Нямах никой. Ернесто все се оплаква, че никой не идва преди девет. Имах половин час на разположение, за да си свърша работата. Прерових всички чекмеджета на Ернесто. Този път нищо не открих. „Браво, Ернестито, едно нещо да направиш както трябва!“ — си помислих. После претърсих и нейното бюро. Нищо. „Предпазливи деца, браво на вас!“ Но като познавах вече навиците на Твоя — да се подписва на бележките с червило и да подарява капути с посвещение — не се успокоих напълно. Не можеше да не си е запазила спомен от мъжа ми — снимка, слипове (у дома ползва боксерки, но с нея — знае ли човек), плюшено мече с просташки надпис (от сорта „дай ми твоя медец“ или нещо подобно), някое стихотворение. Знам ли, нещо. Тази жена трябваше да има нещо. Малкото чекмедже в средата на бюрото беше заключено. Насилих го — беше лесно, тези чекмеджета се отварят с малко търпение. А аз имах търпение в излишък. Дори още го имам. И там нищо — дребни пари, чекове, сметки за плащане. И връзка ключове. Това вече ме заинтересува. На всеки ключ — етикетче. Наистина прилежна секретарка. „Офис господин Ернесто“. Господин Ернесто! — каква мръсница. „Рецепция“, „Служебен вход“, „Главен вход“, „Заседателна зала“, Резервни „Авелянеда“. Два различни ключа в една халка. Държах ги в ръка и мислех.

От нейния телефон се обадох в отдел „Личен състав“. Казах коя съм — защо не — и обясних, че трябва да предам спешно съобщение от мъжа ми на Твоя. По телефона казах „Алисия“, естествено. „Тъй като я няма на работа, трябва ми домашния ѝ телефон и ако е възможно, адреса, за да изпратя по куриер някои книжа.“ Явно мъжът ми беше много уважаван човек в тази фирма или пък служителите от отдел „Личен състав“ бяха пълни идиоти, защото незабавно ми дадоха всички данни без повече въпроси. Улица „Авелянеда“ 345, пети етаж,

„Б“. Не трябваше да си гений, за да разбереш какво означава Резервни от „Авелянеда“.

Беше моят щастлив ден — наистина не очаквах толкова лесно да ми се отворят вратите на дома на Твоя. Благословия от небето. Нещо повече от благословия — послание. Там горе някой искаше да претърся апартамента й още преди да се е намъкнала полицията.

Слязох по стълбите и сияех. Бях щастлива. „Победоносна“ би била точната дума. Не си бях представяла, че посещението в офиса на мъжа ми ще се окаже толкова благоприятно за планове ни. Нашите планове — моите и на Ернесто, макар че Ернесто продължаваше да е на луната. Сбогувах се с момичето на рецепцията с широка усмивка. Пътьом се погледнах в огледалото на входа и си намигнах.

Докато се гледах на път към изхода, прехвърлях в ръка връзката ключове, скрита в джоба на моето копринено костюмче в пясъчножълто.

9

- Кой те прати при мен?
- Братовчедката на една приятелка.
- Ние ли сме я обслужили?
- Не знам, не ми каза.
- Как ѝ е името?
- Белен Агире.
- Аа, да. Ти знаеш ли как става това, мамче?
- Ами да, горе-долу.
- На колко месеца си?
- Не знам.
- Кога ти беше последната менструация?
- Не си спомням.
- Постарай се да си спомниш, много е важно.
- Ами... горе-долу преди два месеца.
- Ако е така, добре. И ако побързаме, ще можем да го направим с вакуумна аспирация.
- Какво е това?
- Изсмуква се, мамче, с нещо като мъничка пипета, дори няма да усетиш. Пъха се, изсмуква се и всичко излиза. Няма нужда от кюртаж.
- ...
- Чиста работа.
- ...
- Прилошава ли ти?
- На стомаха.
- Аа, не се притеснявай, това си е нормално. Ще премине. Определяме датата, после два дни почивка и — ни съм те чула, ни съм те видяла. Ставаш като нова и си живееш живота.
- Ще ми личи ли?
- Кое?
- Кое то ще направя.

— Как ще ти личи, като няма да ти правим нищо!

— ...

— Мамче, ако не искаш някой да знае, никой няма да знае, нали така?

— Да.

— Ще ти напиша рецепта за някои неща, от които ще имаш нужда. Антибиотик за след това, а предния ден ще изпиеш един валиум, за да си ми спокойна, нали така? Малко ще те замае. Някой ще дойде ли с теб?

— Не знам.

— Добре, препоръчвам ти да си намериш някой, на когото имаш доверие — някоя приятелка или роднина, нещо такова. Защото от валиума, а после и от упойката ще си малко замаяна, а не е хубаво в това състояние да ходиш самичка, мамче.

— Добре.

— Имаш ли въпроси?

— Не.

— Тогава да поговорим за хонорара. Ще ти струва хиляда песос. Трябва да ми ги донесеш в брой, ние не работим с банкова сметка, нали така? Може и долари, все едно.

— ...

— Разполагаш ли с парите, мамче?

— Да, да, имам ги.

— Добре тогава, искаш ли да определим датата? Десети юли добре ли е?

— Не, тогава заминавам на абитуриентска екскурзия.

— Ама ти, мамче, на колко си години?

— Деветнайсет.

— Сигурно?

— Ами да... Една година повтарях.

— Защото ние не обслужваме малолетни, ако не са придружени от възрастен.

— На деветнайсет съм.

— В това отношение сме много стриктни, не искаме проблеми.

— Казвам ви, че съм пълнолетна.

— Окей, мамче, но в деня на операцията ела с лична карта, нали така?

— Добре.
— Кога искаш, преди или след екскурзията?
— След.
— Не можем да отлагаме много, защото после се вкопчва здраво, та не може да се аспирира, нали така? Кога се връщаш?
— На осемнайсети.
— Пада се неделя. В понеделник всичко ми е запълнено. Вторник, двайсети, добре ли е?
— Да.
— Тогава във вторник, двайсети, в десет сутринта.
— Ще трябва да отсъствам от училище.
— Ами да, нямаш избор, мамче.
— ...
— Да те запиша ли тогава за вторник, двайсети?
— Да.
— Добре. В такъв случай ще те чакам във вторник, двайсети, в десет сутринта. Не забравяй, че се плаща в брой, и с лична карта, моля.
— ...
— Вземи рецептата за валиума.
— Аа, да.
— Чао, мамче.
— Чао.
— Приятно пътуване.

Влязох в апартамента на Твоя, все едно че беше мой. Подебелият ключ беше от входната врата. Не срещнах никого нито във фоайето, нито на площадката пред асансьора. Преди да вляза вътре, си надянах гумените ръкавици, които бях купила по пътя. Вече се бях нагледала на достатъчно полицейски сериали, за да си оставям следите насам-натам. Натиснах звънеца — да не би покойната да не е живяла сама. Никой не отвори. Пъхнах ключа в ключалката и влязох. Апартаментът имаше само две стаи, но беше кокетен и много подреден.

Преди да започна да претърсвам чекмеджета и шкафове, огледах жилището. Навсякъде снимки. Семейни фотографии. Всички ухилени като на реклама за паста за зъби. „Като си помисля, че всички тези хора скоро ще плачат.“ Две снимки се открояваха по големина и място — едната беше черно-бял портрет на Твоя, а на другата, цветна, тя прегръщаше младо момиче на двацет и няколко години — много високо, с дълга черна коса. Огледах се да видя дали и мъжът ми не си показва някъде зъбите, но го нямаше. Това ме успокои — щом не бе намерил място сред толкова ухилени роднини, значи, си имаше причина. „Не можеш току-така да тупнеш снимката на любовника си между прабабата и братовчедката“ — си помислих. Но грешах — това не беше всичко.

Започнах по-внимателното претърсване от хола. Не открих нищо, което би могло да обвини, замеси или дори да намекне за връзка с мъжа ми. Нямаше дори документи от службата. После се заех с банята и кухнята. И там не открих нищо. Спалнята оставих за накрая. Знаех, че ако открия нещо, то ще е там. И така стана. Отворих вратата и първото, което ме шокира, беше двойното легло. За миг си представих как Ернесто се въргаля и се поти в това легло, и усърдно се труди да достави любовно удоволствие на Твоя. Завладя ме много отрицателно чувство, нещо като силна ярост и желание да убия някого. Но тя вече беше мъртва. Успокоих се, вдишах дълбоко и се съсредоточих върху

задачата си. Защото не бях там да подклаждам огъня, а да угася пожара. Трябва да се търси и положителната страна на нещата, в случая — на леглото, защото, ако все пак ме изнервяше мисълта, че Ернесто се е въргял в това легло, беше ясно, че повече нямаше да се въргя в него. Единственото, което аз трябваше да направя в тази стая, беше да унищожа следите, които биха могли да го обвинят. А едно двойно легло не е обвинение, защото въргяването не оставя следи. „Или всъщност оставя“ — си помислих. И започнах да оглеждам чаршафите. Непокътнати, сякаш никой не бе спал в тях. Нито едно петънце, нито един косъм, нито една гънка.

Двайсет минути по-късно бях свършила с гардероба и всички кутийки, в които Твоя пазеше какви ли не дреболии. Съвсем в стил наив. Картички, панделки от подаръци, снимки, охлювчета, книжни салфетки от разни сладкарници, бъркалки за коктейли, бележници от началното училище. Очевидно Твоя е обичала да събира всякакви боклуци. Хрумна ми да изхвърля всичко и да направя услуга на роднината, който трябваше да опразни жилището, но не исках да се разпореждам с нещо, което не е мое.

Истинската изненада дойде, когато отворих чекмеджето на единствената нощна масичка в спалнята. Открих един револвер и под него — два плика. Револверът не ме изненада. Беше доста обичайно сама жена като Твоя да държи револвер подръка. Днес е пълно с побъркани. И аз разбирам нещичко от оръжия, защото, след като татко ни напусна, мама купи един револвер и ме научи как да го използвам. „Две сами жени не могат да са сигурни без това“ — ми каза. Но никога не се наложи да го използваме. Мисля, че всъщност мама го купи, за да тегли куршума на татко, в случай че парфюмът и цапотенето не помогнеха. Но той не й достави това удоволствие, защото въобще не се върна. Взех пистолета и установих, че е зареден. Както казваше мама: „Щом го имаме, нека поне да е готов за действие“.

След като приключих с револвера, отворих първия плик. Заради гумените ръкавици движенията ми бяха непохватни. Открих два билета за Рио. Единият на името на А. Сория, тоест Алисия Сория — Твоя. А другият на името на Е. Перейра, тоест Ернесто — мъжът ми. Това ми доказваше, че тази връзка е нелепа. Ернесто винаги е мразел горещината и плажовете. Никога не би планирал да ходи в Рио с когото и да било. Дори с Лали и мен. Стигнах до заключението, че тази жена

го е преследвала. Сигурно тя е запланувала пътуването и е купила билетите. Може би караницата, която свърши с фрасването на главата на Твоя в пъна, е била заради това пътуване. Ако билетите бяха за Барилоче^[1], можеше той да го е замислил. Но за Бразилия — за нищо на света. Познавах Ернесто, познавах го от над двайсет години. Датата беше за след около две седмици. Но Бог въздаде справедливост, защото дотогава, ако имахме късмет и полицията проточеше работата, Твоя щеше да си остане там, където я бе хвърлил Ернесто.

Прибрах билетите в чантата си и отворих другия плик. Това вече не го очаквах. Наистина, съдържанието му надминаваше въображението на всеки с над два пръста чело. Първоначално се ядосах. Признавам, че страшно се ядосах. Но после изпитах жалост. Какво друго можеха да предизвикат тези образи? Серия малки черно-бели снимки, подобни на онези, които правят по празненствата, за да си избереш после за спомен. Снимки на Ернесто. Гол. На кого може да му хрумне да накара Ернесто да позира гол, за да го снима! Ернесто изглежда добре, но облечен! Доста неща му висят, когато е гол. Вече не е на двайсет. Отпуснат навсякъде. Дори аз, дете съм му съпруга, когато излиза гол от банята, хич не го поглеждам. Не е привлекателен. Облечен да, облечен е друго нещо. Ернесто винаги е бил хубав, елегантен мъж. Но да го накараш да седне гол-голеничък на някакъв стол и да зяпа в обектива с изражение на идиот... Не са ли помислили за хората, които щяха да го видят при проявяване на негативите? Направо да си го сложиш в рамка.

Почти с отвращение пяхнах снимките в плика и го прибрах в чантата си. Оставих всичко останало както си беше. Но като стигнах до вратата, се върнах обратно. Отворих чекмеджето на нощната масичка и взех револвера. Знам ли защо, беше някакъв порив. Освен това един револвер винаги предизвиква подозрения. Особено ако е зареден.

Открехнах леко вратата и се уверих, че в коридора няма никого. Докато слизах с асансьора, се поздравих за идеята да ида в апартамента. В чантата си носех прекалено много улики срещу Ернесто. Лъжливи улики всъщност, защото той и аз определено знаехме, че това си беше нещастен случай. Обаче трябваше не само да е, но и да изглежда като нещастен случай. А ако някой откриеше билетите и тези жалки снимки на Ернесто, щеше да е трудно да го

убеди в своята невинност. Освен това само като си помислех, че тези снимки може да станат публично достояние, цялата настръхвах. Как само с едно подухване може да се срина имиджът на един човек! За щастие, аз бях там, за да попреча това да се случи.

Едва бях направила няколко крачки, когато едно такси спря пред сградата. От него слезе брюнетката от снимката. Високата, с дългата коса. Изглеждаше притеснена. И бързаше. Остави таксито да я чака пред вратата. Отвори си със свои ключове и влезе. Ако се бях забавила още пет минути, щяхме да се сблъскаме в апартамента. Потърсих място, откъдето да гледам, без да ме виждат. Срещу сградата имаше някакво кафене, влязох в него. Седнах до прозореца. Един сервитьор се приближи и се изправи до мен. Поръчах си кафе, всъщност не ми се пиеше нищо, но исках да се махне и да ме остави на мира. Продължи да ме зяпа, зяпаше ме в ръцете. Погледнах ги и се видях с гумените ръкавици. Нахлузени. „Ама че съм глупачка, от бързане забравих да ги сваля“ — казах. Изхлузих ръкавиците и ги пъхнах в чантата. Сервитьорът се обърна и отиде за кафето.

След малко чернокосата излезе, разговаряше с някакъв мъж — приличаше на портиера на сградата. Говореше му нещо с тревожно изражение. И той угрижено клатеше глава. Придружи я до таксито, отвори ѝ вратата. Тя му подаде една визитка, качи се в колата и изчезна.

Когато сервитьорът ми донесе кафето, аз вече се канех да си тръгна. Стана му неприятно. Беше доста недодялан и някак отблъскващ — с толкова дълга прошарена коса, че можеше да я върже на конска опашка, а със свършено черни мустаци. Гадост. На всичко отгоре неволно ритна масата и половината захарница се изсипа отгоре ми. Хвърлих му парите за кафето на масата и си тръгнах, без да го изпия.

Беше прекрасна слънчева сутрин, затова закрачих спокойно по „Ривадавия“, като продължавах да си мисля. Както вървах, от копринената ми пола се сипеше захар и това ме разсейваше малко. Изтръсках я, за да мога да се съсредоточа. Върнах се към моите догадки. Ако не се лъжех, вече не бях сама в играта. И ако чернокосата изглеждаше разтревожена от отсъствието на своята „бог знае каква“, значи, се предприемаха действия, които щяха да наложат промени в моите. Макар че имах няколко часа преднина, не можех да си позволя

нито една грешна стъпка. Ставаше по-трудно, но затова пък по-забавно.

Отбих се в един фризьорски салон и си направих депилация. Както казваше мама: „Една жена трябва да излиза на улицата с обезкосмени крака и чисти гащи“. В това ѝ давам пълно право. В този живот трябва да си готова за всичко, защото нищо не е сигурно. И никога не знаеш какво може да ти се случи.

[1] Град в Патагония, в подножието на Андите, на брега на езерото Науел Уапи. Популярна туристическа дестинация с много забележителности. — Б.пр. ↑

11

- И какво ще правиш?
- Не знам.
- Казвам ти, че това с документа си е проблем...
- Какъв документ?
- Личната карта. Нали са ти казали, че ако си малолетна, не ти го правят?
- Пау, а как ни продават бира и ни пускат в дискотеките?
- Аа, Лали, не можеш да го сравняваш...
- Да бе, хиляда кинта са много мангизи. Около петстотин бири.
- Петстотин?
- Ако занеса парите, ще ми го направят, всички са продажни.
- ...
- Назначиха ми дата на двайсети.
- Леле, какъв ужас!
- Ами да...
- ...
- ...
- А няма ли да кажеш нищо на вашите?
- За нищо на света.
- ...
- Баща ми се държи странно, май подозира нещо.
- Така ли?
- Снощи влезе в стаята ми, през нощта. Направих се на заспала.
- Е, и?
- Плачеше.
- Плачеше ли?
- Така ми се стори.
- Не мисля, че знае нещо...
- Може да ни е подслушал.
- Щеше да ти каже...
- Не знам.

— ...

— ...

— Не, не може да знае. Слушай, Лали, баща ти нямаше да дрънка всички тези глупости на събранията за екскурзията, ако знаеше какво става с теб.

— Да, за това си права.

— ...

— Но баща ми ме притеснява. Виждам го, че не е в ред, мисля си да не е по моя вина.

— Я не се навивай, според мен няма и понятие.

— ...

— ...

— Купих си якето.

— Аа, кое?

— Подплатеното с пух, другото е прекалено тънко — ще се напикавам от студ.

— И аз ще нося едно такова. Мислиш ли, че едно яке е достатъчно?

— Ще взема и коженото, за вечер.

— Права си, да не сме по цял ден с едни и същи дрехи.

— ...

— Реши ли дали ще си купиш кубинките?

— Старият ми даде парите, но няма да ги харча. Трябва да събера хиляда.

— Аа...

— ...

— ...

— ...

— Мисля, че ще мога да ти услужа със стотина-двеста кинта.

— Окей.

— Ще искаш ли от Иван?

— Не.

— Ама че копеле излезе тоя!

— ...

— Колко пари не ти достигат?

— Петстотин и нещо.

— Какво ще правиш?

- Ще ги открадна.
- Занасяш ли ме?
- Не, ще ги свия от майка ми.
- Няма ли да разбере?
- И да разбере, нищо няма да каже.
- Защо?
- Защото тя ги краде от баща ми.
- ...
- Крие ги в гаража, зад една тухла.

Прибрах се вкъщи. Най-напред скрих уликите в гаража, в дупката в стената. С гумените ръкавици на ръцете. Револверът не се побираше и накрая го пъхнах в багажника на колата, под резервната гума. Нямах кой знае каква работа. Да разтребя малко къщата, да измия чашите от закуската.

Преди да започна, свалих коприненото костюмче и се облякох удобно. В три следобед всичко беше готово. Казах си: „А сега малко почивка. Ще седна в хола, ще изпия едно кафенце, ще се поотпусна.“ Така и направих. Но в три и петнайсет вече си гризях ноктите. Не можех да чакам спокойно Ернесто да се прибере и да ми разкаже всичко. Хванах се да чистя. Всъщност къщата беше чиста, но се заех с неща, които не се вършат всеки ден. Избърсах с мек парцал мебелите, излъсках всички метални части, изтърках паркета. Дори направих кекс пандишпан. Имах рецепта за киш с артишок, но накрая се спрях на кекса. В пет следобед бях капнала. И изнервена. Ернесто никога не си идваше преди девет, ако продължавах още четири часа в същия ритъм, щях да свърша в леглото. А ако някой трябваше да бъде във форма, това бях аз.

Реших да хвана бика за рогата и отидох във фирмата на Ернесто. Тъкмо щях да вляза в сградата, когато видях да излиза чернокосата, с която се бях разминала сутринта в апартамента на Твоя. Изкуших се да я проследя. Но се отказах. Явих се на рецепцията. Момичето пишеше нещо и не ме видя. Преди да продължа, реших да го поразпитам. „Това тъмнокосо момиче, високото — ей сега излезе, — ми се струва познато отнякъде. Във фирмата ли работи?“ „Не, това е Чаро, племенницата на Алисия Сория.“ „Аа, Алисия появи ли се най-после?“ „Не, и е много странно. Нито дойде, нито се обади.“ „А племенницата разтревожена ли е?“ „Предполагам, дори не ме поздрави, отиде право към асансьора и се качи.“ „Е-е, леля ѝ не е малка, сигурно знае да се грижи за себе си“ — казах и също хлътнах в асансьора.

Слязох на етажа на Ернесто. Вратата на неговия кабинет беше отворена и го виждах от коридора. Със зареян поглед, загрижено изражение, никакви книжа на бюрото. Единственото му занимание беше да кълца един кламер — разгъваше спиралната елипса и го чупеше на парченца. Влязох решително. „Здравей, Ернесто, казаха ли ти, че сутринта се отбих тук? Бях забравила да ги предупредя, че ще дойдеш по обед, и тъй като имах да свърша нещо в центъра...“ — му казах и седнах срещу него. Не знам дали чу, че съм била там сутринта, дали вече го знаеше, или не, но не коментира нищо по въпроса. За моя изненада обаче, каза: „Каква случайност, тъкмо си мислех за теб.“ Погледнах натрошения кламер върху бюрото. „Какво си мислеше?“ „За разговора, който ни предстои.“ „Затова дойдох. Следобедът ми е свободен и реших, че е жалко да го отлагаме за довечера. Изглеждаш притеснен.“ „Притеснен съм, Инес“ — ми каза и хвана ръцете ми през бюрото. Мисля, че Ернесто не ми е хващал така ръцете поне от петнайсет-шестнайсет години. Майка ми би казала: „От мъж е по-опасно да получиш букет цветя, отколкото шамар.“ Но на мен ми беше много приятно, че ме беше хванал за ръцете. Погледна ме в очите и каза: „Това, което ще ти кажа, е много тежко. Знаем, че ще те нарани.“ Придадох си уплашено изражение — сметнах, че е подобаващо. „Но ти си ми жена и трябва да ти го кажа. От двайсет и две години сме заедно.“ „Само от двайсет, Ернестито, макар да не е за вярване“ — си помислих, но не го поправих — не беше моментът. „Ти и Лали сте най-важното нещо в живота ми“ — каза със сълзи на очи. Стиснах здраво ръката му и казах: „Знаем, Ернесто.“ „Ако можех да те държа настрана от това, кълна ти се, че щях да го направя.“ „Ернесто, имай ми доверие, моля те.“ „Не става дума за доверие, а че може да те нарани, а аз не искам да те наранявам.“ „Ох, скъпи, нарани ме малко и да приключваме с въпроса!“ — си помислих, но казах: „Ернесто, може да изглеждам крехка жена, но всъщност съм много силна. Освен това аз съм с теб, Ернесто.“ „Благодаря ти, любов моя.“ Нарече ме „любов моя“! Ернесто никога не ме беше наричал „любов моя“, дори навремето, когато ме убеждаваше за пръв път да легна с него. Най-хубавото, което ми беше казвал в живота, беше „и аз също“, и то след моето „обичам те“. „Хайде бе, Ернесто, това ли само ще ми кажеш, «и аз също»!“ — умолявах го отчаяно през първите години. После свикнах с мълчанието му. Ернесто беше сдържан по природа. Затова

сега го усукваше, преди да ми разкаже за Твоя. „Не бих искал това, което ще ти кажа, да помрачи толкова щастливи години.“ „Не се притеснявай, вече ги помрачи, но аз забърсах с парцала“ — си помислих, но нищо не казах. „Ами аз... помниш Алисия, секретарката ми, нали?“ „Разбира се.“ „Не се вбесявай, но Алисия и аз...“ „Алисия и ти какво?“ „Бяхме замесени в една... сложна ситуация...“ „Ернесто, не го усуквай толкова, кажи каквото имаш да казваш, готова съм.“ Ернесто въздъхна, погледна ме в очите и каза: „Алисия ме преследваше сексуално.“ Едва не се изсмях. „Не мога да повярвам!“ — казах. „Да, за съжаление, не исках да ти казвам, но преживях много неприятни моменти.“ „Представям си...“ Отначало лъжата му ме възмути, но веднага си помислих, че може и да е вярно. Защото всъщност всички писма бяха адресирани до Ернесто, а аз не знаех какво им е отговорил. И сама бях стигнала до заключението, че билетите за Рио са нейна работа. Почти си бях повярвала, когато се сетих за снимките, които бяха в чекмеджето при револвера. Снимките му гол. Не можех да повярвам, че Твоя го е насилила да си ги направи. Дори се усмихваше пред обектива, все едно че казваше „уиски“. Когато човек започне да се оплита в собствените си догадки, губи посоката. Та и аз се бях изгубила. Защото беше ясно, че Ернесто ме лъже. Но не това беше важното, а защо го прави. Ернесто ме лъже, защото ме обича — просто и ясно. Има ли смисъл да ми разказва за една извънбрачна връзка, която е вече история? „Ернесто е прекрасен човек“ — си помислих. Не като онези, дето навън си задоволяват прищевките, а въкъщи си признават вината: „Скъпа, не мога да те лъжа, трябва да ти призная, че спях с най-добрата ти приятелка“ — казват. „Ами излъжи ме бе, копеле, поне това заслужавам!“ — би трябвало да им се отговаря на такива мръсници. Ернесто определено не беше мръсник. Ернесто беше мъж мечта — лъжеше ме, поемаше цялата вина, държеше се както се подобава. „Никога нямаше да ти го кажа, ако не се беше случило нещо ужасно.“ „Ернесто, плашиш ме...“ Изразът ми хареса, мисля, че подобаваше за случая. „Помниш ли, че снощи ми се обадиха по телефона и ми се наложи да изляза?“ „Да.“ „Тя беше, каза ми, че ако до половин час не се срещнем при езерото в парка в «Палермо», ще извърши някоя лудост. Разбери ме, не можех да я оставя да се убие.“ „Как да не те разбирам, Ернесто.“ „Отидох там. Излъгах те, извинявай, нямаш заседание. Трябваше да я спра.“ Кимнах

с глава. „Срещнахме се и тя си помисли, че съм отишъл за друго, да отстъпя на настояванията й... Представяш ли си, Инес?“ „Ернесто, тая жена е била луда!“ „Тази жена е луда!“ — поправих се веднага. „Тогава ми се нахвърли, опитваше се да ме целува, да... срам ме е да ти разказвам всичко това.“ „Ернесто, успокой се, аз съм ти жена.“ Ернесто целуна ръцете ми. „И тогава се случи злополуката. Искях да я отблъсна, не исках да ме пипа, да ме целува. Тя не отстъпваше и реших да си тръгна. Но ме беше сграбчила за раменете и за да се отърва от нея, я бутнах. И тогава...“ Нетърпението ме надви, ударих с длан по бюрото и казах: „Бум!“. Ернесто не ми обърна внимание: „Падна толкова злополучно, че си удари главата в един път и си счупи врата.“ „Какъв ужас!“ — казах и си закрих устата с ръка. „Чиста фаталност“ — каза Ернесто. „Нещастен случай без виновни“ — казах. „Именно“ — потвърди Ернесто. Помилвах го по лицето, спогледахме се, усмигнахме се. Той отново ми целуна ръцете. „Ако те замесвам във всичко това, то е, защото не искам да давам обяснения пред чужди хора. Ще представи Алисия в много лоша светлина. Ти като жена сигурно го разбираш.“ „Естествено, Ернесто, как да не разбирам.“ „Затова си помислих, че е по-добре да не съобщавам в полицията и да оставя нещата да следват естествения си ход, времето да мине и когато започнат да се питат къде е Алисия, никой да не може да си вади погрешни заключения.“ „Напълно съм съгласна с теб, Ернесто.“ „Много ми е трудно да се преструвам, че не знам къде е Алисия, когато горкичката...“ Ернесто се разчувства. „Като говорим за горкичката, Ернесто, къде е тя сега?“ Ернесто въздъхна: „Потопих я в езерото.“ Ернесто стисна ръката ми. Аз целунах неговата. „Колко ли е било неприятно всичко това, Ернесто, да я влачиш...“ „Не, не се наложи да я влача. Взех една лодка под наем, натоварих я, гребях до средата на езерото и...“ Ернесто почти се разплака. Изправих се и го прегърнах. „Трябва да те помоля за нещо.“ „Каквото поискаш, Ернесто.“ „Бих предпочел да казвам, че вечерта сме били заедно, у дома и въобще не съм излизал. Нямам друго алиби. Ако кажа, че съм излизал, но съм се прибрал веднага, всичко ще се оплете, ще ме побъркат от въпроси. Не знам дали ти се струва...“ „Разбира се, че ми се струва. За какво да даваш обяснения?“ „В края на краищата беше нещастен случай.“ „Ернесто, онази вечер след вечеря си бяхме у дома, гледахме филм по

телевизията, ще проверя кой, правихме любов и заспахме.“ „Благодаря ти, Инес.“ „Обичам те, Ернесто.“ „И аз също.“

Ернесто ме целуна по устата, както не ме беше целувал от години.

Излязох от офиса доста по-спокойна. Разбрах, че Ернесто може да се справи със ситуацията много по-добре, отколкото си мислех.

Вървах към къщи и бях сигурна, че тази нощ ще се любим като обезумели.

Фотокопия, намерени в дома на семейство Перейра; до момента не е установен източникът. Споменатите фотокопия бяха открити под резервната гума в багажника на колата, която обикновено ползва госпожа Инес Перейра. Забележките в полето и в долния край на страницата са вмъкнати в скоби към преписа на цитирания по-долу текст, тъй като са сметнати за важни. Хиксчетата се отнасят за цитати, които не може да бъдат посочени, но определено насочват вниманието към съответния пасаж или изречение.

Има различни начини да се умре. (Или да се убие!)

За разлика от предишни епохи, в днешно време не е толкова лесно да се набавят бързо действащи отрови, а и съвременните постижения на съдебната медицина позволяват много лесно те да бъдат установени.

Огнестрелните оръжия, макар и да са все достъпни за широката публика, представляват сериозно усложнение — сравнително лесно се открива връзката между оръжието и убийството, както и тази с извършителя. Поради това огнестрелните оръжия се използват предимно в предварително планирани нападения. (XXXXXX)

Когато става дума за непланирани нападения, налице са по-малко изтънчени оръжия — като се започне от обикновен кухненски нож и се стигне до ножици или бръснач.

Може да е и всеки предмет, достатъчно тежък, за да нанесе сериозно нараняване, като например чук, нощна лампа, украшение. (XXXX Може и пън. XXX)

Съдебната медицина определя като травма всяко насилие над човешкото тяло. Когато травмата е причинена

от сблъсъка на човешко или животинско тяло с друго тяло с равна или неравна повърхност, я наричаме контузия.

Една от възможните криминални форми на контузии са раните от натъртвания, към които спадат и всички видове падания. Съдебните лекари определят като падане само случаите, когато тялото е било в изправено или легнало положение. (Изправено и блъснато.)

В случай че субектът падне от височина до 50 метра, падането се нарича дефенестрация, а при над 50 метра — политане. Падането — този пункт е особено важен — почти винаги е случайно. (XXXXXXXXXX) Или поне така се определя от съдебната медицина. Докато дефенестрацията и политането биват случайни, с цел убийство или с цел самоубийство. (Окей, това беше падане.)

Следващите дни бяха същински ад. Нищо не се случваше. Може ли да ти е приятно да миеш чинии, да метеш или гладиш, когато разполагаш с нещо толкова важно като прикриването на убийство? Нима можеш да се съсредоточиш върху гъстотата на карамела, изваждането на храна от хладилната камера или чистенето на тоалетната чиния? А да търпиш вечно намусената физиономия на една подрастваща дъщеря?

Едва в петък нещата се пораздвижиха. По обед, докато хапвах нещо, гледах новини. Винаги когато ям, гледам новините, но намалявам звука. От някои новини може залъкът да ти приседне! Повишавам звука само когато се появи водещата за спектаклите или синоптичката за времето. Но този ден зърнах познато лице и усилих звука по-рано от обикновено. Беше Чаро — племенницата на Твоя — на излизане от един полицейски участък заедно с възрастна двойка, която се оказа, че са родителите на убитата. „Убитата“ е мое лично определение, репортерът говореше за „изчезналата дъщеря на доктор Сория“. Новината бе придобила важност тъкмо защото бащата на Твоя се оказа пенсиониран, но много известен лекар, а това придаваше на историята допълнителна привлекателност за медиите. Родителите изглеждаха съсипани и чернокосата им помагаше да стигнат до колата през обсадата от микрофони и светкавици. Единствената, която отговаряше на някои въпроси, беше тя. Вгледах се в нея. Определено не беше хубава. По-скоро привличаше вниманието, защото беше много висока и изправена. Но не и красива. Имаше нещо в нея, което ужасно ме дразнеше. Гледах я и не можех да разбера какво е. Тогава, преди да се качи в колата, я показаха отпред. Какви цици имаше! От такива цици ме хваща яд! Закръглени, стегнати, надменни. Млади цици. Макар че аз дори като млада не съм имала такива. Мама също, затова мразеше народната поговорка, че идеална цица е онази, която се побира точно в чаша за шампанско. В кръгла чаша, естествено, не във висока. Или високите бяха за сайдер? Като малка си позволявах да

фантазирам. И си ги мерех, но само отдалече. Не смеех да пробвам наистина. Страх ме беше, че чашата ще ми засмуче цицата като вакуумпомпа за отпушване на канали и завинаги ще си остане в нея. Глупости, дете си ги мислиш, когато още си невинна. Днес нямам подобни страхове. Но осъзнавам недостатъците си. Моите цици нямаше да издържат теста, а тези на Чаро — да.

Забравих за циците. Смених канала, проверих всички новинарски програми, но и те повтаряха същата оскъдна информация за „странното изчезване на дъщерята на доктор Сория“. Дожаля ми за Твоя. Не защото беше мъртва. Такъв е законът на природата — едни се раждат, други умират. Никой не знае кога ще му дойде редът, но редът винаги му идва. Дожаля ми заради начина, по който говореха за нея. Алисия продължаваше да бъде „дъщерята на доктор Сория“. Естествено, Алисия можеше да бъде Твоя само нелегално. Аз обаче си бях легална. Отървах се от прозвището „дъщерята на Бланка“, когато станах „жената на Ернесто“. И обожавам да ме наричат така — това ми осигурява място в света. Собствена територия. Добре е хората да знаят, че не си сама, че имаш мъж зад гърба си и ако ти се спуска гума на колата, има кой да ти я смени. Обществото е мачистко, трябва да го признаем. Затова мама държеше да я наричат „вдовицата на Ламас“. Макар баща ми да си беше жив и здрав някъде по света.

Трябваше да предупредя Ернесто, че въпросът за изчезването на Твоя е станал публично достояние. Но сметнах, че не бива да му го казвам по телефона. В тази страна е прекалено лесно да се подслушват чужди разговори. Самата аз узнах за злополучната среща на Ернесто с Твоя, като вдигнах една телефонна слушалка. Да не говорим за преплетени линии, подслушвателни устройства, проследяване на обаждания. Аз говоря по телефона само тъпотии. А по въпроса за Твоя трябваше особено да се внимава. Освен това нищо не ми пречеше да отскоча до офиса на Ернесто и да му го кажа лично.

Когато стигнах във фирмата, момичето на рецепцията беше заето — получаваше някаква кореспонденция, — така че се отправих право към асансьора. Слязох на етажа на Ернесто. Тъй като очевидно секретарката му я нямаше, отправих се към офиса му и влязох. Ернесто не беше сам — пред бюрото срещу него седеше някаква жена. „Извинете, не исках да ви прекъсвам.“ Жената се обърна. Беше Чаро. Плачеше. Ернесто ни представи. Чернокосата се изправи, избърса

сълзите си и ми подаде ръка. На живо бяха още по-потресаващи. Зърната им се очертаваха под бялата трикотажна блузка. „Много съжалявам за леля ви“ — казах. „Да се надяваме, че няма да има за какво да съжаляваме“ — отвърна ми тя. Простачка. В края на краищата просто проявявах солидарност със скръбта на семейството ѝ. Но всякакви ги има.

Ернесто я изпрати до асансьора. Аз останах да чакам.

15

- Престани да ревеш, нищо не ти разбирам.
- Всичко е кофти, не разбираш ли?
- Още по-кофти?
- ...
- Хайде, казвай.
- Баща ми...
- Каза ли му!
- Не!
- Слушай, я не ми крещи като луда, нищо не съм ти направила.
- ...
- Добре де, хайде, казвай.
- ...
- Хайде, не плачи.
- ...
- Престани и ми кажи какво става.
- Баща ми си има някаква мадама!
- Не мога да повярвам!
- Ами да.
- А се прави на светец.
- Копеле!
- Сигурна ли си?
- Да, прочетох писмата й.
- Къде ги намери?
- В гаража, в скривалището на майка ми.
- Значи, майка ти знае.
- А се прави на ударена! Тя е още по-гадна.
- Ама че бъркотия!
- Направо ми се повръща.
- А ти не смееше да му разкажеш за твоето.
- Защото съм глупачка.
- Сега можеш да му изпееш цялата история.

— За какво?
— За да ти помогне поне с мангизите.
— Да си ги завре в задника!
— ...
— ...
— И какво, у вас всичко си е нормално?
— Ами да, и двамата са абсолютни лицемери. Дори спят заедно.
— А чукат ли се?
— Откъде да знам!
— Наистина трябва да имаш здрав стомах, та да се чукаш с мъжа си, като знаеш, че се чука с друга...
— ...
— Извинявай, знам, че ти е баща, ама не е ли така?
— Майка ми с нищо не може да ме изненада, но за баща ми... никога не можех да си представя...
— Всички са еднакви, опяват ти какво трябва да правиш, а самите те постъпват както им отърва.
— И аз вече ще си правя каквото ми отърва.
— Ами да, гледай си твоето и не се навивай повече.
— ...
— Събра ли парите?
— Още не съм решила какво ще правя.
— Ще ти услужа, както ти обещах.
— Още не съм решила какво ще правя.
— Ама датата ти приближава.
— Да, знам.

Ернесто изпрати Чаро до асансьора. Докато го чакаха, той се увери, че никой не ги гледа, и я целуна. Беше глупаво, ако Инес го беше видяла, всичко щеше много да се обърка. Но я целуна. Чаро се отдръпна. Разсърди се. Не беше моментът. Беше притеснена. Нещата се бяха усложнили. Натисна няколко пъти копчето на асансьора. Вратите се отвориха. Тя влезе. Продължи да гледа Ернесто, докато вратите се затваряха. Не каза нищо, само го гледаше.

Ернесто се върна в кабинета си. Дразнеше го фактът, че Инес го чака там, но нямаше избор. Трябваше тя да е на негова страна. В нощта на смъртта на Алисия край езерото му се стори, че я видя да се качва в колата си и да потегля. Помисли, че си въобразява заради екстремната ситуация, в която се намираше. Но когато на следващия ден я видя да действа, разбра, че не е било видение. Инес бе стояла там и бе видяла всичко. Беше съвсем очевидно.

Ернесто трябваше да е сигурен, че тя при никакви обстоятелства няма да проговори. Затова трябваше да я накара да почувства, че взема живо участие в това, което се случва. При това много важно участие. Само така Инес щеше да постъпва правилно. Ернесто го знаеше. Беше опасно да я остави извън играта. Като зъбното колело на машина, което отделно не служи за нищо. Нещо повече — може да повреди други части, които работят както трябва.

Ернесто не грешеше. Още щом влезе и седна, той се увери, че жена му е в течение на случилото се. Без предисловие, Инес му издекламира какво ще е алибито му. Беше го обмислила. Гледали заедно филма „Психо“^[1], давали го в нощта на смъртта на Алисия, на двайсет и трети канал, в десет вечерта. След усилено любене заспали. Без издънки, една и съща история и двамата. Усиленото любене не беше абсолютно необходимо, но тази част най-много се харесваше на Инес и Ернесто не посмя да възрази.

Чуваше я да говори и си мислеше за Чаро. Желал я. Чаро. Искал да е с нея. Не можеше да повярва как за един ден животът му

се бе променил. Предишната седмица бе планирал да пътува за Бразилия. С Чаро. Тя го бе поискала. Той се бе обадил в агенцията и бе купил билетите. И те — билетите — бяха началото на края. Ернесто бе помолил служителите в агенцията да ги адресират лично до него. Но ги бяха изпратили на Алисия. Секретарката му. Защото обикновено тя се занимаваше с всичко, свързано с пътуванията му. Но не и този път. Защото този път той щеше да пътува с Чаро и Алисия не трябваше да знае. Алисия бе видяла билетите и се бе заблудила. Бе помислила, че „А. Сория“ е тя, Алисия, а не Ампаро, племенницата ѝ. Чаро. Или Твоя, както се подписваше в писмата си. Твоя, на Ернесто. Каквато бе Алисия през последните седем години. Преди да се появи племенницата ѝ. Самата Алисия ги бе запознала един ден в апартамента си и оттогава не се бяха разделяли. Алисия нищо не разбра. Стори ѝ се, че Ернесто е по-студен, но не обърна внимание. Докато не се появиха билетите. Налагаше се да ѝ кажат. Направи го Чаро. Алисия я зашлеви през лицето и я изгони от дома си.

Инес продължаваше да бърбори, но Ернесто не я слушаше. Искаше му се тя да си иде. Попита го за Чаро, с какво се занимава. Какво я интересуваше? — запита се той. Каза ѝ истината — фотографка, работеше за някакво модно клюкарско списание. Замисли се за Чаро. Представи си как отива да я търси в някой нощен клуб. Чаро вечно висеше в заведенията — да снима. Обикаляше клубове и дискотеки да търси известни личности и да ги снима. Представи си я в някой бар. Със смъкната презрамка на блузката. Виждаше се горният ръб на сутиена. Бял. Не, по-добре черен. Вече почти я докосваше. Тогава Инес се изправи, за да си върви. Ернесто я изпрати до асансьора, но не я изчака да се качи. Върна се в офиса и позвъни на Чаро. Не отговаряше. Опита отново. Телефонът ѝ бе изключен. Излезе да я търси. Обиколи няколко заведения и я откри в един нов бар, под арките на железопътния мост. Когато го забеляза, не скри, че ѝ е неприятно. Ернесто знаеше, че може да го очаква. Чаро не искаше да ги виждат заедно — било опасно. На него не му пукаше. Искаше да я докосне. Ернесто продължи да я гледа. Тя разговаряше с някакъв тип на бара. Ернесто тръгна към нея. Чаро се раздели с оня на бара, взе си фотоапарата и даде знак на Ернесто да я последва. Проби си път в тълпата. Беше много шумно. И задимено. Ернесто помисли, че я е изгубил. Зърна я да излиза през една странична врата. Последва я.

Озова се в склад с напитки и провизии. Не я виждаше. Направи няколко крачки. Чаро го изненада, като се появи иззад един голям хладилник и се изпъчи пред него. „Ти идиот ли си?“ — му каза. Ернесто я притисна към стената, целуваше я, опипваше я като обезумял. Ръцете му шареха трескаво по тялото и Чаро се дърпаше. Каза му, че е луд. Ернесто не можеше да спре. Чаро протестираше, но той продължаваше. Докато тя престана да протестира.

Ернесто се прибра вкъщи в два часа през нощта. Инес му бе оставила яденето върху масата. Храната, една свещ, една бележка: „Събуди ме, като си дойдеш“. Беше нарисувала едно сърце. Ернесто се досети, че жена му иска да правят любов, и изпадна в ужас. Не искаше секс с нея. Не и след като е бил с Чаро.

Ернесто знаеше наизуст какво следва. Много години вече бяха заедно. „Ерни, спиш ли?“ „Не.“ „Идваш ли?“ „Добре.“ Ернесто щеше да се качи отгоре ѝ, да започне, да свърши и да заспи. А докато го правеше, тя въздишаше. На равни интервали, еднакви престорени въздишки.

Ернесто угаси лампата в кухнята и се качи в спалнята. Мина покрай стаята на Лали. Влезе и остана за миг загледан в нея. Мъчно му беше, че след няколко дни заминаваше на абитуриентска екскурзия. Знаеше, че не може да я спре, но го болеше. Болеше го за всичко, което се беше случило, без тя да знае. Искеше му се тя отново да е малко момиченце, да го моли да я вдигне нависоко, да ѝ пее някаква песничка, докато заспи. Но дъщеря му вече беше на седемнайсет години. А се бяха случили твърде много неща, за да се самозалъгва, че всичко може да започне отначало.

Влезе в спалнята почти безшумно. На възглавницата имаше още една бележка, още едно „Събуди ме“, шоколадов бонбон и видеокасата. „Психо“. Ернесто крайно внимателно се пъкна в леглото. Избра опорни точки, за да се настани удобно почти без да натиска матрака. Обърна се към стената. Изчака. Зави се и затвори очи. Помисли, че му се е разминало. Но се лъжеше.

„Ерни, спиш ли“ — каза му тя.

[1] Класически трилър (1960) на американския режисьор Алфред Хичкок. — Б.пр. ↑

Извадка с изречения и пасажки, подчертани с флуоресцентно зелено върху фотокопиран материал от мексиканско списание по съдебна медицина. Споменатият материал е озаглавен „Въпросът за трупното вкочаняване при вземането на посмъртни отпечатьци и изготвянето на други патологични доклади“. В този случай няма бележки в полетата, които да бъдат цитирани, а подчертани пасажки, което е отбелязано в скоби в преписа по-долу.

Телесната температура спада през първите дванайсет часа след смъртта с един градус на всеки час.

През следващите дванайсет часа спадането на температурата е почти наполовина по-бавно. Ако тялото е било във водна среда, изстиването му, естествено, е много по-бързо. (Пасажът е подчертан.)

Данните, свързани с изстиването на тялото, както и *rigor mortis*^[1], и *livor mortis*^[2] са показателни за деня и часа на смъртта.

Трупното вкочаняване се дължи на химически процеси в организма — вътрешната среда се променя от киселинна в алкална и мускулите се стягат. Този процес започва от клепачите, обхваща лицето, малко след това — туловището и накрая — долните крайници.

След като процесът на вкочаняване завърши, трупът става корав като пън. (Подчертана е думата „пън“.) Но трупът не остава завинаги в това състояние. Дванайсет часа след процеса, довел до *rigor mortis*, в трупа се извършва нова киселинна реакция и той започва да се отпуска. Това става в същия ред, както и в предишния процес — първо се отпускат клепачите, после лицето, туловището и накрая краката.

Хипостаза е по-ранен процес, който спомага за установяването на часа на смъртта. В мига, в който сърцето спира и кръвообращението се преустановява, под въздействието на гравитацията кръвта се оттича в онези части на тялото, които са разположени най-близо до земята. Ето защо около два часа след смъртта тези части се оцветяват в по-тъмно поради спукването на червените кръвни телца. При смърт от отравяне цветът на петната е по-тъмен. Ако е причинена от цианид, цветът им е розов. Ако смъртта е причинена от въглероден оксид, петната по долните крайници са яркочервени.

Всичко обаче зависи от това, кога е бил открит трупът и къде е бил през това време. (Изречението е подчертано.)

Ако е бил на топло и сухо място, тъканите не се разлагат, а изсъхват. Такъв е случаят с трупове, скрити под подови настилки или в гардероби. Ако тези места са и проветриви, изсъхването става много бързо. Тялото се сбръчкава, или е налице така нареченият ефект „сухо грозде“, при което обаче чертите на лицето са видими, дори да са минали години.

Ако тялото остане на открито или е заровено на неголяма дълбочина, разлагането се ускорява. Бактериите бързо се размножават в такава топла и влажна среда. Ако обаче гробът е надълбоко, липсата на приток на въздух не позволява на бактериите да се развиват и процесът на разложение е много по-бавен.

Младежи и хора с наднормено тегло се разлагат по-бързо поради наличието на мазнини в тялото.

Какво става, когато тялото е във водна среда? (Изречението е подчертано.)

След откриването на труп във водата, независимо при какви обстоятелства, първото нещо, което установяват следователите, е дали жертвата е умряла от удавяне, от хипотермия поради престой в студена вода или е била вече мъртва, преди да падне или да бъде хвърлена във водата. В

случай на удавяне белите дробове ще са пълни с вода, но не и в другите случаи.

Във всички споменати по-горе случаи процесът на разлагането е подобен, но съществено се отличава от този при трупове, останали на открито или заровени под земята. Трябва да се вземат под внимание някои подробности. Като начало — изстиването във водна среда е много по-интензивно и трупът се вкочанява за броени часове. Посмъртната бледност не се проявява с обичайните си характеристики — кожата на мъртвеца е аномално бяла и е налице ефектът на така наречената „гъша кожа“ поради настръхването на космите по тялото. На свой ред вкочаняването се появява и изчезва по-късно. Един труп може да престои до деветдесет и шест часа във водна среда, без да изчезнат признаците на *rigor mortis*.

След шест-седем дни престой под водата, в трупа започва химическа реакция, при която коремната кухина се изпълва с газове. Поради това тялото започва да се издига към повърхността. (Пасажът е подчертан.)

Изключение правят случаите, когато водорасли или някакъв друг тежък предмет задържат тялото завинаги на дълбочината, където лежи. (Изречението е подчертано.)

[1] Вкочаняване след смъртта (лат.). — Б.пр. ↑

[2] Избледняване след смъртта (лат.) или хипостаза (гр.) — поява на трупни петна. — Б.пр. ↑

18

- Ще ми липсваш, малката ми.
- Добре, тате. Пусни ме да се кача, автобусът тръгва.
- Пази се, Лали. Обличай се, храни се добре.
- ...
- Мама ще се моли всичко да е наред.
- Ти пък откога взе да се молиш?
- ...
- Ако имаш проблем, веднага ни се обади. Вкъщи, в офиса, където искаш.
- Окей, чао.
- Чакай, няма ли да ме целунеш?
- Чао, и мама те обича.
- Пази се, моля те, момичето ми. И умната.
- Какво искаш да кажеш с това, тате?
- Да се държиш прилично...
- Не питам теб.
- Нищо, миличка, да не вършиш щуротии, да не се излагаш на опасности, не знам, не знам какво исках да кажа.
- Тогава по-добре не казвай нищо.
- ...
- ...
- Още една цунка на тате.
- ...
- Чао, Лали.
- Чао, любов моя.
- ...
- ...
- ...
- Ама че е кисела, за бога!
- Нервна е, Инес, това е.
- Вечно е кисела. Не знам как се пръкна такава.

— Помахай, моля те, и си смени физиономията, гледа ни през прозореца.

— Чао, скъпа, приятно прекарване.

— Чао, малката ми, пази се.

Всичко вървеше доста добре. Тялото на Твоя още не се бе появило, а това променяше нещата. Нямаше труп, значи, нямаше убит. Нямаше убийство, значи, нямаше и убиец. Нито пък злополука. Само съмнения и абсурдни догадки около изчезването на Алисия, които Ернесто и аз невинно повтаряхме пред другите. И двамата — света вода ненапита. Играехме си ролите почти денонощно. Не можехме да си позволим никаква грешка пред хората. Аз дори до такава степен се бях вживяла в ролята си, че и насаме си повтарях репликите. Един ден под душа се усетих, че си мисля притеснена: „Какво ли е станало с горката Алисия?“. И тогава се уверих, че съм на прав път. Защото, ако някой знаеше какво е станало с Твоя, това бях аз. Но вече месеци наред се преструвах, играех пред другите, отговарях на въпроси. Да ти се пръсне главата. Влизаш в кожата на героинята и започваш да си вярваш. Така беше и когато учех английски и мисис Къртис ми казваше *think in English*^[1] — „Не бива да мислиш на испански и да превеждаш, мисли на английски“. Когато някой ме попита за изчезването на Алисия, не се замислях какво да отговоря. Просто бях жената на Ернесто, чиято секретарка бе изчезнала безследно.

Полицията не бе открила нищо конкретно. Почти половин година след злополуката не разполагаха със заподозрени, нито с никакви следи или улики. Нищо. Отдавна бяха престанали да разпитват Ернесто. Единствените, които не забравяха случилото се, бяха родителите на Алисия, които от време на време се появяваха в някоя програма по телевизията с очевидната цел дъщеря им да не потъне в забрава.

Това можеше да продължава така до безкрай, но един ден Ернесто се прибра и ми каза: „Инес, мисля, че е време да заживеем така, сякаш никога не е имало злополука“. Не знаех какво има предвид, но бях съгласна. Усетих, че ми предлага да започнем отначало. Да

бъдем пак нормално семейство, с проблеми като всички, обаче нормално. Идеята ме очарова. Дори ми се насълзиха очите. След време разбрах как това изречение обърна всичко на сто и осемдесет градуса. Ако бях разказала на мама, тя сигурно щеше да го усети. Щеше да го надуши във въздуха. Мама винаги е била много интуитивна за тези неща. Малко черногледа според моите разбирания, но интуитивна. Аз бях прекалено мека, винаги добронамерена, винаги наивно вярваща в другия. Но и не бях преживяла нещастията, които бе преживяла мама. Страданието те калява, учиш се, обръгваш. Сега е друго. Но тогава, когато Ернесто дойде и ми каза, че иска пак всичко да бъде както си е било, много се зарадвах. Предпочитам винаги да гледам напред. Не можеш цял живот да се удрияш в гърдите и да хленчиш „виновна, виновна, много съм виновна“. Добре де, беше ни се случило нещо много тежко, което не пожелавам на никого. Но какво повече можехме да направим. Във всички религии има прошка за разкаялите се за греховете си. Ние се разкайвахме. Най-искрено. А ако Бог прощава, какво друго може да стори човек?

Една седмица след това на Ернесто се наложи да замине по работа за Бразилия. „Колко дни ще отсъстваш, Ерни?“ „Конгресът е в четвъртък и петък, но в понеделник ми назначиха две срещи и ще трябва да остана целия уикенд.“ „Тъкмо в Бразилия, та ти мразиш горещината!“ „Това е по работа, Инес.“

Един ден преди пътуването му приготвих багажа. Малък куфар и ръчна чанта. Винаги когато пътуваше, аз му приготвях багажа. Два костюма, пет чифта бельо, два спортни панталона, два бански костюма — за в случай че има свободно време, — три тениски с къси ръкави, три ризи, две вратовръзки или дори три, за да не каже после, че не подходжат на ризите, два чифта обувки — едни официални и едни спортни, чифт гуменки, два колана, четири чифта чорапи. В ръчната чанта сложих нещата, които трябва винаги да са му подръка — подсилващите витамини, самобръсначката, крема за бръснене, четката за зъби, конеца за зъби — Ернесто не може да живее без неговия конец за зъби, — дезодорант, една снимка на трима ни. Снимката добавих по моя инициатива. Не исках нищо да пропусна, че после щеше да ми мърмори.

Същата вечер го чаках със специална вечеря — телешко бон филе на фурна и картофи със сметана. Това е любимото му блюдо.

Сложих свещници, хубаво вино, запалих ароматно масло, което — както ми казаха — подбуждало ниските инстинкти. Искях едно хубаво изпращане, с всичките му дреболии. Изпипано до най-малката подробност. Застлах нови чаршафи и дори си купих baby doll^[2]! Откога не си бях слагала baby doll! Искаше ми се Лали да си легне рано. Иначе за Ернесто съществува само тя — никой друг и нищо друго. Не беше лесно. Мисля, че тя седеше долу само защото бе усетила, че искам да се махне. Дори не говореше. Гледаше ме като че ли ѝ бях направила нещо. Момчетата на тази възраст изпитват удоволствие да измъчват родителите си. Сякаш ни отмъщават за нещо. Но какво сме им направили? Всички са еднакви — несправедливи, озлобени, неотстъпчиви. Само им кажи какво трябва да направят и те ще направят точно обратното. А тази вечер не беше много подходяща, за да проявявам търпение към едно конфликтно подрастващо момиче. Затова предизвиках караница. На една от темите, при които няма грешка. Няколко са. Можех да я упрекна за безредието в стаята ѝ или да взема да критикувам някоя лекомислена приятелка. Но избрах най-сигурната тема, от която Лали побеснява — яденето. Казах ѝ, че доста се е закръглила, че напоследък яде много, че не прилича на мен, аз мога да ям всичко и не дебелея, че ако продължава така, ще стане като топка, а в днешно време момчетата не харесват дебеланки. Показах ѝ една диета, която бях отбелязала в някакво списание. Имаше ефект — замери ме със списанието по главата, кресна „много си тъпа“ и се затвори с плач в стаята си.

Ернесто се прибра в единайсет без петнайсет вечерта. Дотогава ароматното масло бе завоняло на прегорена захар. Той едва опита няколко картофчета. „Имах работа до късно и хапнах малко в офиса.“ Оплаках се, че не ме е предупредил. „Да, не те предупредих“ — ми каза.

Качихме се в спалнята. Когато излязох от банята в моята секси нощница, Ернесто вече бе угасил лампата. Запалих, но Ернесто не отвори очи. Загасих я отново. Потърках със стъпало прасеца му. Отдръпна се веднага. „Сигурно кракът ми е студен“ — си помислих. Реших да мина направо на въпроса. „Ерни, идваш ли?“ Ернесто запали лампата, взе една небесносиня папка, която беше на нощното му шкафче, отвори я и се зачете в нея. „Инес, много съм изнервен с това пътуване. Трябва да изнеса доклад на конгреса и все за него мисля.

Предпочитам още веднъж да го прочета, така ще заспя по-спокоен.“ Всеки се успокоява както може. „Всичко е наред, Ернесто, почивай“ — му казах и си оправих завивката.

На другата сутрин му предложих да го откарам на летището. „Фирмата ми праща наета кола с шофьор“ — ми каза. Качи се да се сбогува с Лали. Останаха затворени в стаята й доста време. Сигурно Лали му се жалваше от снощната ни караница. Беше нещо обичайно да му надува главата с оплаквания от мен. Правеше го от малка. А и двамата тежко преживяваха разделите. Помежду им, защото, ако аз трябваше да замина за някъде, нямаше да правят такава трагедия. Особено Лали. Представях си ги — гледат се в очите, тя лее крокодилски сълзи, той я утешава. Като че ли Ернесто никога нямаше да се върне!

Лали и Ернесто са си такива — сантиментални, склонни да преувеличават и от всяко нещо да правят драма.

[1] Мисли на английски (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Комплект от бикини и къса нощница с презрамки (англ.). — Б.пр. ↑

- Спиш ли?
- ...
- Лали...
- Какво искаш, тате?
- Да ти кажа довиждане. Заминавам до понеделник.
- Чао.
- Няма ли да ме целунеш?
- Тате, остави ме, лошо ми е.
- Главата ли те боли?
- Не.
- А какво ти е?
- Гади ми се, повръща ми се.
- Какво си яла снощи?
- Нищо, тате, нищо не съм яла.
- Това не е хубаво, Лали. От това ти е зле.
- ...
- Искаш ли да кажа на мама да ти донесе закуската в леглото?
- Не!
- Лали, да не си се хванала на тая щуротия с диетите и теглото?
- Днес си суперумен, всичко ти е ясно.
- Аз съм ти баща, Лали.
- ...
- Нали знаеш, че можеш да стигнеш до анорексия?
- Татко, престани да говориш глупости.
- Не, Лали, не са глупости. Сега ще кажа на майка ти да ти качи закуската.
- Не! Искам да спя, не разбра ли?
- ...
- ...
- Добре.
- ...

— ...
— ...
— Трябва да тръгвам, ще дойде кола да ме вземе.
— Чао.
— Заминавам за Бразилия.
— ...
— За Рио.
— ...
— По работа.
— Много хубаво.
— Искаш ли да ти донеса нещо от безмитния магазин?
— ...
— Някакъв парфюм?
— Донеси ми каквото искаш.
— Не знам какво, кажи ти, не ме бива много за тези работи.
— Добре де, донеси ми парфюм.
— Нещо специално?
— Не, тате, все едно какъв.
— Ще се храниш, нали?
— ...
— Доскоро.
— Чао.

Пред къщата прозвуча клаксон. Беше колата за Ернесто. Целунахме се. Не беше кой знае каква целувка, но все пак... За брачна двойка от толкова години като нашата беше повече от добра. С годините женените престават да се целуват. Всички го знаят, но никой не си го признава. А и нищо не значи. Това е така. Понякога някои се целуват пред хората, за да ги видят как се целуват. Като че ли искат да кажат: „Вижте ни как все още се целуваме“. Но насаме е друго, тогава няма нужда. А ако има, то е само защото си мислят, че не е добре да не се целуват, и тъй като не споделят тези неща с никого, не знаят, че при всички е така. При всички, дори при тези, които водят сравнително активен полов живот. Може да правят любов поне веднъж седмично. В най-добрия случай, два пъти. Но целуването е нещо друго. Целувката твърде скоро губи очарованието си.

Изпратих го до вратата и изчаках, докато колата потегли. Помахах му с ръка. Той кимна и вдигна ръка, но без да маха. Върнах се в кухнята и изпих едно кафе. Без да бързам, прегледах вестника. Не ме дразнеше мисълта, че през уикенда ще бъда сама. Лали щеше да ходи на вилата на някаква приятелка. За радост и на двете ни. След скарването предишната вечер отношенията щяха да са малко напрегнати. Щях да се посветя на себе си, да правя неща, за които все не ми остава време. Маслена маска на косата, почистване на лицето, вана със соли, магазини, да заема някой романтичен филм — Ернесто ги ненавижда, — да ям каквото има и да не трябва да готвя. Колкото повече си го мислех, толкова повече се въодушевявах от идеята. Все едно че ще ходя в спа, но без да излизам от къщи.

Качих се да се преоблека. Като влязох в спалнята, отначало не я забелязах, беше си там, но не я виждах. Преоблякох се, разчесах си косата, гримирах се малко и тъкмо да изляза, я погледнах. Все едно ме бе повикала — небесносинята папка. Лежеше върху нощното шкафче на Ернесто, където я беше оставил предишната вечер, след като си бе преговорил доклада за конгреса. „Къде ти е главата, Ернесто, забравил

си папката“ — си казах. И без много да му мисля, се качих в колата и потеглих за Есейса^[1]. Коя жена на мое място не би направила същото?

Карах по-бързо от обичайното за мен. Трябваше да стигна, преди Ернесто да се качи на самолета, за да му предам небесносинята папка. Представях си наум какво прави, за да преценя дали ще успее да стигна навреме. Той сигурно отдавна вече е на летището. Беше тръгнал рано, с такава преднина надали е имало много хора на гишетата за оформяне на билетите. Кой ли спазва изискването на авиолиниите пътниците да се регистрират два часа преди времето за излитане? Но Ернесто — да, той е много стриктен в тези неща. И методичен, така че бе логично, след като си предаде багажа, да се качи в залата за заминаващи. Какво можеше да прави долу? Аз обаче нямах никакво време. На входа за автострадата работеха само половината бариери и доста се забавих. На летището пък едва открих място за паркиране. Изскочих от колата с папката в ръка. Влетях през автоматичната врата и се озовах в залата, като се озъртах за Ернесто. Огледах гише по гише всички опашки за оформяне на билетите. Нямаше го. Отидох на „Информация“. По това време имаше само един полет за Рио. На бразилската авиокомпания „Вариг“. Отидох пак на гишето. Помолих да проверят дали Ернесто е отпътувал. Казаха ми, че не дават такава информация, и по монотонния глас на служителката разбрах, че е излишно да настоявам. Огледах кафенетата. Ернесто пие много кафе, не му понася, но го обожаваше. Може да се е задържал в някое от тях. Нищо. Може да е влязъл в тоалетната или в някой магазин. Потърсих го в магазините за сувенири, на щандовете за вестници, постоях малко пред мъжката тоалетна. Не се появи. Не ми се щеше — като последна възможност — да измисля някакво извинение и да помоля да го извикат по високоговорителите. Ернесто мрази да се излага, а това за него щеше да е истинско излагане, дори от тази синя папка да зависеше животът му. Най-добре беше да застана до ескалатора за отлитащите пътници. Ако още не се беше качил, трябваше да мине оттам.

Вървах към ескалатора, когато зърнах якето на Ернесто. Същото като на Ернесто. Но не беше той, друг мъж беше на ескалатора и прегръщаше някаква жена. Висока, с черна коса. Шепнеше й нещо на ухото. С якето на Ернесто. И с панталона, който Ернесто си бе облякъл тази сутрин. С хубав ръб, както аз гледах панталоните на Ернесто. И

чантата на Ернесто висеше на ръката му. Чантата, която аз му бях подредила. На Ернесто. Обърна се в профил, за да я целуне. Ернесто я целуна. И тя, Чаро, отвърна на целувката му.

Докато ескалаторът ги изкачваше нагоре, ми се искаше да изкрещя. Сигурно съм била обхваната от моментна парализа, защото от устата ми не излезе нито звук. Отварях уста, но не издавах глас. Нещо повече — и другите звуци бяха изчезнали. Сякаш някой бе намалил силата на околните шумове. Не можех да продумам, не можех да помръдна, не чувах нищо. Само гледах.

Докато в кадър останаха единствено обувките на Ернесто и нейните сандали.

И нищо повече.

[1] Селище в околностите на Буенос Айрес, където е разположено международното летище „Министро Пистарини“. — Б.пр. ↑

Инес се прибра вкъщи, затвори вратата и заключи с две превъртания на ключа. Беше десет и половина сутринта. Захвърли чантата си. Лали вече беше заминала. Приближи се до прозореца и спусна щорите една по една, като остави светлината едва-едва да се процежда през пролуките. Изключи телефона. Качи се горе и повтори същите действия. Погледна се в огледалото на спалнята. Отиде в банята и потърси в аптекката шишенцето с успокоителните. Претегли го на ръка, после го разклати. Хапчетата издрънкаха — беше поне наполовина пълно. Отвинти капачката, изсипа няколко хапчета в дланта си. Задържа две, другите върна обратно в шишенцето. Пъхна ги в устата си. Наля си вода. Преди да ги глътне, извади едното хапче и го хвърли в тоалетната. Другото глътна. Слезе. Влезе в кухнята. Нещата от закуската още бяха върху масата. Сякаш нищо не се бе случило. Опита се да измие една чаша, но накрая я строши в мивката. Дръжката три пъти отскочи по мозаечния под на кухнята. Изми си лицето. За миг остана така, с мокро лице. Избърса се с някаква влажна кърпа. Повдигна ѝ се. Разплака се. Пъхна нещата от закуската в мивката, включително масленицата с полуразголеното масло. Отиде в хола. Мислеше да иде в гаража, но влезе в хола. Направи няколко крачки около ниската масичка. Наля си уиски. Изпи го, но не прибра бутилката в барчето. Остави чашата. Но не и бутилката. Излезе. Отиде в гаража. Влезе и затвори вратата зад себе си. Упъти се право към стената в дъното. Измъкна тухлата. Мислеше да извади всички неща от скривалището, но не го направи. Остави всичко както си беше. Върна се в кухнята. Потърси гумените ръкавици. Не ги намери. Разблъска чашите в мивката. Там бяха, под останките от закуската. Мокри и мръсни. Изпра ги, изсуши ги. Върна се в гаража. С ръкавиците на ръцете. Приближи се пак до стената в дъното. Извади нещата, които бе пъхнала зад тухлата. Огледа се къде да ги скрие. Намери куфарчето с инструментите. Изхвърли на пода всичко, което беше вътре. Прибра в него писмата от Твоя, билетите за Рио, снимките на Ернесто гол,

надписаната кутийка с презервативи и го затвори. Останалите неща пъхна в отвора и върна тухлата на мястото ѝ. Оставаше револверът. Отиде при колата и отвори багажника. Извади резервната гума — беше там, където го бе оставила в деня, когато го бе донесла от апартамента на Алисия. Извади го внимателно, почти с благоговение. Пъхна го в куфарчето с инструментите. Излезе от гаража с куфарчето в едната ръка и бутилката уиски в другата. Върна бутилката в барчето и сложи отгоре куфарчето. Отиде в кухнята. Хвърли ръкавиците в мивката. Отвори крана и си изми лицето — обилно, със студена вода.

После разбърка всички карти и ги раздаде отново.

Ернесто и Чаро се качиха в залата за заминаващи, като не преставаха да се целуват.

Нямаше какво да го усуквам, бях ги видяла със собствените си очи. А собствените очи не те лъжат. Най-много можех да ги затворя, но беше твърде късно за това. Всичките ми филии бяха паднали с маслото надолу и трябваше да го приема. Но въпреки че Ернесто и Чаро се целуваха на ескалатора за заминаващи, все още не можех да сглобя останалата част от историята. Защото имаше много и най-различни вероятности. Целият този ден ги преценявах, като търсех доводи, за да ги потвърдя, или несъответствия, за да ги отхвърля. До средата на следобед в главата ми вече беше станала такава каша, че разните версии ми се объркваха и вече не помнех кои съм отхвърлила и кои остават. И тогава ми хрумна да си направя конспект или нещо като помощна схема. В училище, когато трябваше да уча нещо много сложно, си правех такава схема, с много стрелки и таблици, всичко малко, но подредено, и ако това не ми проясняваше мисълта, поне ми служеше за помагало. Никога не съм била силна ученичка. Училището не ме интересуваше, все си мислех за други неща. Отначало се притеснявах. Беше ме страх, че ще ме вземат за тъпанарка. Докато един следобед — май бях в пети клас — зубрех имената на различните видове триъгълници: равностранен, равнобедрен и разностранен. Кой знае защо, равнобедреният ми убягваше. Повтарях ли, повтарях, а щом затворех тетрадката, го забравях — като някоя малоумна. Или недоразвита. Мама го забеляза и ми каза: „Не се притеснявай, момиче, ако има нещо, което въобще няма да ти послужи в живота, това е равнобедреният триъгълник“. И беше права — на какви ли не глупости ни учат. Като че ли равнобедреният триъгълник щеше да разреши проблема ми с Твоя. За тези триъгълници в живота никой не ти обяснява, учиш ги самичка. И с мъка. Почти винаги те късат, дори когато мислиш, че си успяла. Защото, когато най-малко очакваш, вместо да премахнеш едната страна на триъгълника, виждаш, че се е

прибавила още една и триъгълникът се е превърнал в квадрат. Както стана с мен. Както стана с Алисия.

За тази геометрия никой не те подготвя.

Помощната схема представляваше приблизително следното:

Заглавие:

Вероятни ситуации между Ернесто и Чаро

Отначало написах „Вероятни отношения между Ернесто и Чаро“, но думата „отношения“ ме подразни. Отхвърлих също „контакти“, „връзки“, „взаимоотношения“, „обвързване“ — по разни и най-разнообразни причини.

ВЕРОЯТНОСТ 1:

Всичко, което ми каза Ернесто досега, е вярно, обаче:

- Случайно е срещнал Чаро на летището;
- Случайно и тя е пътувала за някъде (не за Рио);
- Случайно са се озовали заедно на ескалатора;
- Случайно Ернесто или тя, или и двамата са изпитали желание да се целунат и са го сторили.

Отхвърлих тази вероятност, по простата причина че не вярвам в случайности. А човек трябва да остава верен на себе си. „Случайно“ може, както си вървиш по улицата, от някой балкон да падне саксия и да ти счупи главата. Но да приемеш, че двама души могат да се целуват „случайно“, докато отиват в залата за заминаващи, е най-малкото детинско.

ВЕРОЯТНОСТ 2:

Историята на Твоя е приблизително такава, каквато си мислех, и:

— От честите срещи на Ернесто и Чаро по този повод накрая той е хлътнал по нея;

— Ернесто е трябвало да замине по работа за Бразилия и е решил да я вземе;

— Става дума за най-обикновен флирт, като всички останали през годините на брака ни с Ернесто, за който не си струва особено да се притеснявам.

„Така ли мислиш?“ — се запитах, след като го написах. Това му е хубавото, когато си записваш мислите, че после, като ги четеш, все едно си говориш с друг човек — можеш да спориш и да го критикуваш колкото си искаш. И докато гледах листа, казвах на тази друга, която бях аз и не бях аз: „Кой може да измисли подобна тъпотия?“. Ако Ернесто и тази жена, които по една или друга причина са свързани с изчезването на Твоя, плюят на всичко и заминават заедно, като се целуват пред хората, тяхното не беше „най-обикновен флирт като всички останали“.

Преди да съставя „Вероятност 3“, трябваше да свърша малко работа на терена. Не знаех много за Чаро. Всъщност едва три неща — че е племенница на Алисия, че има нещо общо с мъжа ми и че работи като фотографка за някакво клюкарско списание. Отидох на будката и помолих продавача да ми даде за малко всички седмични списания, прегледах редакционния им staff^[1] и купих онова, в което пишеше „Фотограф: Чаро Сория“. Прибрах се вкъщи и набрах номера на издателската къща. Нищо. Затворих и разбрах, че телефонът няма сигнал. Беше изключен. Включих го и се обадох. „Издания Пампа“ — ми отговориха. „Мога ли да говоря с госпожица Чаро Сория, фотографката?“ „Не, няма я.“ „Кога мога да я намеря?“ Мъжът на другия край на линията отдалечи слушалката, но го чух да вика: „Ей, кога се връща Чаро?“. Някой му кресна нещо в отговор, но не го разбрах.

„Не знаем, госпожо, замина“ — ми каза този на телефона. „Аа, замина ли? Да не е на това прословуто пътуване за Рио?“ „Да, това същото, дето веднъж ѝ се отложи.“ „Дето веднъж ѝ се отложи“ — помислих, но не можах да го кажа, езикът ми не се обръщаше. Бях си свалила кръвното с хапчето, бях пила малко уиски. Сигурно беше от

уискито. Преглътнах, раздвижих си езика и с усилие продължих: „Я ми кажи, ще мога ли да ѝ изпратя един плик? Обаждам се от агенцията за недвижими имоти, тя ни остави апартамент за даване под наем, имаме клиент и ми се иска да види предложението още щом се върне“. „Да, разбира се, няма проблем.“ „Кажи ми, драги, пълното ѝ име, за да адресирам плика както трябва.“ „Ампаро Сория, но може да напишете Чаро, защото използва прякора си за всичко.“ „Ама за някои неща прякорът не върши работа. Благодаря, чао.“ „Чао, госпожо.“ Затворих и отидох право при куфарчето за инструменти — да проверя билетите, които бях открила в нощното шкафче на Алисия заедно с револвера и снимките на Ернесто. Голите снимки. Всичко пасваше. На единия билет пишеше „А. Сория“. „А“-то можеше да е на Алисия, но се оказа, че е на Ампаро. Прегледах всички писма. Никакво име. Всички подписани с „Твоя“. Можеше да е Алисия. Но можеше и да е друга. Знае ли човек. Пишеше само „Твоя“. И тогава вече наистина се почувствах глупачка. Защото трябваше по-рано да се досетя. Не бяха снимки, по-скоро поредица от малки черно-бели кадри, каквато професионалните фотографи предлагат, когато трябва да избираш. Професионалните фотографии като Чаро.

Едва тогава съставих „Вероятност 3“.

ВЕРОЯТНОСТ 3

— Твоя не беше Алисия;

— Твоя е племенницата ѝ Чаро (обърнете внимание на разликата в глаголното време на глагола съм — БЕШЕ за Алисия и е за Чаро);

— Алисия е имала предишна връзка с Ернесто (потвърждават го обаждането ѝ в нощта на злополуката, държането ѝ в парка в „Палермо“, на което бях свидетел, както и револверът върху голите снимки на Ернесто);

— В наивността си Алисия е била подвеждана от собствената ѝ племенница и не е могла да понесе ужасната обида, нанесена ѝ от гореспоменатата и от любовника (общият на двете), тоест от мъжа ми. Четвъртата страна на квадрата.

Изпитах искрено съжаление към Алисия. Това, което ѝ бяха сторили, няма име. Особено племенницата. Една жена е подготвена да бъде прецакана от мъж — това е класически номер. Ако още не са те прецакали, ще живееш с дамоклев меч над главата, защото знаеш, че някой ден, рано или късно, ще те прецакат. Но някой със собствената ти кръв е нещо друго. Това може направо да те побърка. Мисля, че ако Алисия и аз си бяхме поговорили малко преди да се случи това, което се случи, щях да я науча на много неща. Струва ми се, че всъщност е била много наивна. Аз вече съм вряла и кипяла в тези работи. Ако бяхме двете срещу Чаро, борбата щеше да е по-равностойна. Вярно, че и двете, взети заедно, не събираме нейните цици, но все щяхме да измислим нещо. А после щяхме да се заемем и с Ернесто. Мисля си, че дори можехме да станем добри приятелки. Не казвам интимни, но добри приятелки.

Алисия вече я нямаше, но аз съм тук и въпреки неравенството в силите нямаше да се предам току-така.

От „Вероятност 3“ изтеглих три стрелки, пред които имаше въпросителен знак:

? Ернесто и Чаро в момента все още поддържат извънбрачна връзка.

С наклонени и по-дребни букви, за да се поберат в полето, добавих следните забележки: *да чакам; да се успокоя; и това ще мине.* При повторен прочит задрасках последната възможност и със звездичка отбелязах в долния край на страницата: *Виж „Вероятност 2“*

? Ернесто и Чаро поддържат връзка, която е в разгара си (доказателство — пътуването за Бразилия).

Забележки в полето: *план за действие; пряка намеса; обявяване на война (на нея).*

? Ернесто и Чаро не се завръщат от това пътуване.

Без забележки в полето.

Излязох и потърсих работещ уличен телефон, после набрах номера на полицията. Трябваше само да изчакам някой да отговори, да кажа каквото имах да казвам и да затворя. „Полицейски участък 31“ — казаха на другия край на линията.

[1] Екип, състав (англ.). — Б.пр. ↑

— Ще си отместиш ли раницата, малката, за да мога да седна?

— ...

— Благодаря.

— ...

— *Внимание, моля, от шести перон потегля автобусът от 22:30 часа на фирмата „Рио де ла Плата“ с дестинация Мар де ла Плата...*

— Как от 22:30? Ама че гадост! Всички тръгват, освен моя!

— ...

— Има вече година или година и половина как пътувам всяка седмица. По работа, разбираш ли? Можеш ли да повярваш, че никога не съм тръгнал навреме!

— ...

— Без значение закъде пътувам. Моят автобус няма начин да не закъснее.

— Аа...

— *Внимание, моля, от перон 18 потегля автобусът от 22:40 часа на фирмата „Микромар“ с дестинация Сан Николас.*

— Ето, нали ти казах.

— ...

— И ти ли чакаш за Росарио?

— Не.

— А закъде пътуваш?

— Не пътувам заникъде.

— Чакаш ли някого?

— ...

— Ей, малката, ти май много обичаш да говориш...

— ...

— Какво става?

— ...

— Я стига, не ми прави тази физиономия, нищо не съм ти направил.

— ...

— Ах, не, само това ми липсва сега, да ми се разцивриш. Какво съм ти направил? Просто те заговорих.

— ...

— Престани де, не изкрейзвай. Какво ти сторих, обидих ли те?

— ...

— Спри, момиче, престани да ревеш, че ми става зле. Какво ще си помислят хората?

— ...

— Малката, да не си болна? Какво ти е?

— ...

— С това личице и на твоите години сигурно нищо ти няма. Престани да се лигавиш!

— Бременна съм, гаджето ми се ската, старите нищо не знаят, баща ми слага рога на майка ми и замина с мадамата си, майка ми знае всичко за баща ми, но се прави на ударена...

— Мамка му!

— Видя ли?

— ...

— ...

— Ей, извинявай...

— ...

— Извинявай.

— Няма нищо.

— А какво правиш на автогарата?

— Чупих се от къщи. Майка ми е ужасна. Ако трябва да изкарам уикенда сама с нея, ще умра.

— И тук ли ще останеш цяла нощ?

— Ами да. През деня се мотая насам-натам — по магазините, по площадите и нищо. Но през нощта ме е страх, тук е по-сигурно, има осветление, полиция, такива неща.

— Не е ли лошо за бебето?

— Кое бебе?

— Дето ти е в корема, моето момиче.

— Аа.

— ...

— Не знам.

— Виж сега, когато надуеш корема, трябва да почиваш и да се храниш добре. За двама, казваше жена ми, докато чакаше Лео. Надебеля с над двайсет кила!

— ...

— Лео е синът ми. Леонардо, но му викаме Лео.

— ...

— На шест годинки е.

— ...

— Рита ли вече?

— Да, доста.

— Ще излезе голмайстор.

— ...

— Я да пипна, може ли?

— Да.

— Нищо не усещам.

— Трябва да почакаш.

— Докато си чакам автобуса, ще имам време дори да ми изиграе едно маламбо^[1].

— Ти си първият, който ще го усети.

— Супер! Ще трябва да го наречеш на мен...

— Как се казваш?

— Гилиермо... Ох, ритна ме! Ритна ме, ти усети ли го?

— Да, усетих.

— Гилиермо, а ако е момиче — Гилиермина. Разбрано?

— Ще си помисля. Харесваше ми Лукас.

— Наречи го Гилиермо. Лукас е малко лигаво, малко педерастко, не е ли така?

— Ще си помисля.

— ...

— Ей, нямаш ли някоя приятелка да те прибере за една-две нощи?

— Имам една, но замина с техните на някаква вила.

— ...

— ...

— Ако искаш да се обадя на жена ми...

— Не, не, всичко е наред, искам да съм сама.
— Друг път сама, та тук има поне един милион души!
— ...
— Да бе, няма и да те погледнат...
— ...
— ...
— *Внимание, от перон 9 потегля автобусът от 22 часа на фирма „Ел Агила“ с дестинация Росарио.*
— Уф, тъкмо сега ли трябва да тръгне!
— ...
— Не ми се ще да те оставя така. Сигурна ли си, че не искаш да идеш у нас? Жена ми е много сваятна, няма да има проблем.
— Не, определено, добре съм.
— Я не ме занасяй, лъжла такава, как ще си добре в цялата тази каша?
— *Последно повикване за автобуса на фирмата „Ел Агила“.*
— Ето, отивам. Ама че безсрамници! Карат те да чакаш близо два часа, а после изведнъж ти дават зор!
— ...
— ...
— Благодаря.
— Гилиермо или Гилиермина, не забравяй.
— Ще си помисля.
— Пак ли „ще си помисля“? Да не би за всичко да мислиш толкова, малката?
— Ако мислех толкова, нямаше да съм в това положение.
— Виж, това е хубаво, че можеш да се присмиваш на себе си. Това е много хубаво.
— ...
— Е, тръгвам.
— Чао.
— Чао. И късмет.
— ...
— Чао.
— Чао.
— Ей, малката, ще ти запиша тук моя телефон. След два-три дни се връщам. Ако имаш нужда от нещо, ще ми се обадиш, нали? Ама че

лош почерк имам! Разбираш ли цифрите?

— Осем-две-пет, осем-три, осем-три.

— Осем-три, осем-три — точно така. И с код четири отпред.

— Да, да.

— Е, добре тогава. Ама ти как се казваш?

— Лали, всъщност Лаура, но ми викат Лали.

— Чао, Лали.

— Чао.

— Обади се.

— Чао.

[1] Мъжки фолклорен танц. — Б.пр. ↑

В петък в 17 часа, в полицейски участък 31 бе получено анонимно писмо. В плика имаше карта, нарисувана на ръка, в която езерото Регатас де Палермо бе посочено като мястото, където може да бъде открито тялото на Алисия Сория, изчезнала на 30 юни т.г. Същия този петък, но преди получаването на посочения материал, бяха регистрирани няколко телефонни обаждания, направени от улични телефони в различни райони на столицата, които съобщаваха, че тялото на Алисия Сория е потопено в споменатото по-горе езеро. Полицията проучва достоверността на тази информация, която може да доведе до обрат от сто и осемдесет градуса в следствието за разрешаването на този все още неизяснен случай.

Копакабана навярно е причината гостите на Рио де Жанейро да се влюбват „от пръв поглед“ в този град. Белият пясък и предимно спокойното море го превръщат в идеалния плаж за слънчеви и освежителни морски бани.

В резултат на публично огласената вероятност тялото на Алисия Сория да се намира в езерото Регатас де Палермо, в полицейски участък 31 се яви шофьор на такси, който заяви, че в нощта на изчезването на споменатата Сория той е закарал някаква жена до същото това място. За пръв път, откакто близките на Алисия Сория обявиха изчезването ѝ, се явява свидетел, който дава показания по случая. Шофьорът Хуан Мигрели, на 51 години, каза, че до вчерашния ден не си е давал сметка, че може да става дума за същата жена, но вследствие на разпространените напоследък версии и подтикван от съпругата си, Мигрели решил да се яви в полицейски участък 31, за да даде показания. „Помня, че ѝ казах: «Госпожо, как мислите да останете тук сама по това време?». Тя ми отговори: «Не се безпокойте, ще

дойдат да ме вземат». А човек не бива да се бърка в живота на клиентите, затова тя ми плати и аз си тръгнах“ — заяви шофьорът.

Лукас — от латински: „сияен като светлината“. Други варианти на името: Лука, Лукка.

Гиlierмо — име от германски произход, означава „покровител“.

Късно в петък, след напрегнат работен ден, адвокатите на семейство Сория успяха да убедят съдията по делото да издаде заповед за претърсване на езерото Регатас де Палермо, което ще започне рано тази сутрин. Споменатото езеро, с площ от 10 хектара, е най-голямото в Буенос Айрес. То представлява изкуствен водоем с ясно очертани брегове, с един вход и един изход за водата, което улеснява търсенето. То несъмнено ще започне от мястото, посочено на картата, изпратена от анонимен източник вчера в полицейски участък 31, което съвпада с описанието на шофьора на такси Хуан Мигрели (виж карето). От друга страна, специалисти в тази област уверяват, че наличието на огромно количество водорасли сериозно ще затрудни задачата. Очаква се едно тяло да изплува на повърхността 72 часа след потъването му. В случай че тялото на Алисия Сория наистина е там, този срок отдавна е преминал. Затова е налице хипотезата, че тялото действително се е заплело във водораслите на езерото.

Ипанема е курортът, който определя модните тенденции в страната и в целия свят. Тъкмо тук за пръв път една бременна жена се осмели да се появи в бански костюм бикини, тук бе видян първият *topless*^[1] и пак тук се появиха бикините, наречени „прашка“.

През целия вчерашен ден на терена работиха водолази от Специалното спасително поделение (ССП) на Федералната полиция. Операцията започна в 7:15 сутринта и продължи без прекъсване до свечеряване. За да бъде по-ефективно претърсването, между двата

бряга на езерото бе опънато въже. Водолазите проверяваха отцепения участък, след което преместваха въжето на около един метър и претърсваха следващия участък. „Само по този начин можем да сме сигурни, че не сме пропуснали нито сантиметър“ — заяви ръководителят на операцията Фермин Лемос. Водолазите използват камера, която предава хванатите от нея образи на два монитора. Но до преустановяването на операцията, което стана в 19:10 часа, се виждаше само зелена маса. При тези обстоятелства водолазите могат да разчитат единствено на собствения си допир. Те са принудени да търсят изправени, с разперени встрани ръце. Носят тежести от килограм и половина — няколко пъти с по-голямо тегло от обикновените — за да се предотврати неволното им издигане на повърхността. Разполагат и с така нареченото „въже на живота“ — то е завързано за една лодка и те могат да го дърпат, в случай че имат проблем и трябва да се издигнат. Тъкмо това се случи късно вчера, когато един от водолазите се удари в останките на потънал наблизокаяк (виж бележката). Водолазите се спускат на двойки, за период от четирийсет и пет минути. След всяко спускане те почиват час и половина на сушата. Когато водолазите излизат от водата, специалните им неопренови костюми са покрити с мрежа от водорасли. За мъжете от Специалното спасително поделение (ССП) въпросното претърсване е същински ад — те изглеждат обезсърчени, защото в това езеро било по-трудно да се открие нещо, отколкото „нощем в селвата“.

Инес — от гръцки: „чиста и непорочна“.

Ернесто — от германски: „борец, решен да победи“.

Лаура — от латински: „победна“.

С решение на градската управа в два и половина следобед бяха отворени шлюзовете за източване на езерото, въпреки възраженията на Асоциацията на приятелите и съседите на езерото, позоваващи се на евентуалната вреда за околната среда. „Изчезването на човек е по-важно от каквито и да било екологически съображения“ — заяви доктор Рикардо Сория, бащата на Алисия Сория, в единственото си изявление пред медиите. Президентът на споменатата екологична асоциация, магистър Луис Хулио Лопес, от своя страна твърди, че:

„Изпразването на езерото е безобразие. Би трябвало да го напълнят, така че подутото от газове тяло да изплува, въпреки че езерото е обрасло с тръстика. В противен случай ще бъде унищожена значителна част от местната флора и фауна“. Лопес има предвид факта, че това езеро е населено от няколко вида риби (най-многобройни са пет, сред които чанчита^[2] и тарарира^[3]), а също така нутрии, най-различни птици и голямо изобилие от водорасли. Вчера около обед предприятието „Аржентински води“, което от четири години насам отговаря за почистването и обезвреждаването на езерата в парка „Палермо“, получи точно разпореждане от Управлението за производство и обществени услуги — шлюзовете, свързващи езерото Регатас с потока Медрано и оттам — с Рио де ла Плата, да бъдат отворени. Езерото има два входа за вливане и отливане на водата — в южния и в северния край. Единият е свързан пряко с пречиствателната станция на „Аржентински води“, а другият източва водата в потока Медрано по посока на Рио де ла Плата. Пред северния шлюз бе инсталирана метална мрежа, която — в случай че хипотезата се потвърди — да попречи тялото да бъде отнесено от течението. Водата тече по подземен тръбопровод с дължина шестстотин метра, който пресича централния булевард „Фигероа Алкорта“ и се влива в езерото Регатас през каменна каскада, намаляваща ерозията на речното корито. „Аржентински води“ има за задача да поддържа равновесието на растителността в езерото. „Ако наистина имаше прекомерно количество водорасли, водата щеше да е зелена, но съществуващото равновесие позволява водата да съдържа достатъчно количество кислород — заяви говорителят на предприятието. — В случай че вследствие на източването се окаже, че някои видове са застрашени, те ще бъдат пренесени в специални контейнери в парка «Роседал» в «Палермо».“ До вчера не се наложи пренасянето на нито един вид.

Въпреки това, когато водата стигна едва до ниво от метър и половина, източването бе преустановено, тъй като водораслите от типа „котешка опашка“ се утаиха на дъното и още повече затрудниха работата на водолазите.

Статуята на Христос Изкупител, издигната на Корковадо^[4], е може би най-емблематичният за Рио образ

— Исус с разперени ръце благославя града. Никой не може да напусне Рио, без да го е видял.

След усилено двудневно претърсване, едва в късния следобед вчера на дъното на езерото Регатас де Палермо бе открито бездиханното тяло на Алисия Сория. Намираше се на четиринайсет метра от брега, в район с три-четири метра дълбочина. Бе открито благодарение на сонар, предоставен от приятел на семейството, тъй като нито полицията, нито пожарната служба разполагаха с такъв уред. Температурата на водата в този момент стигаше до 18 градуса по Целзий. Подобна ехографска сонда струва 350 песос в риболовните магазини и е предназначена да открива рибни пасажии. Водолазът, който откри тялото, на излизане от водата каза: „Открих го, заплетено е в мрежа от водорасли“. На брега на езерото чакаше бащата на Алисия — доктор Рикардо Сория. Съпругата му Беатрис Пане де Сория няколко минути преди това бе отведена от мястото от медицински екип поради сърдечна декомпенсация. От близо пет метра разстояние доктор Сория наблюдаваше как пъхат тялото, което можеше да е на дъщеря му, в сив пластмасов чувал и го натоварват в линейката на моргата. Щеше да му се наложи да преживее още един тежък миг — да разпознае намереното тяло. Междувременно бе разгласено, че върху трупа е открит медальон с инициалите „А. С.“ и рождената дата на Алисия Сория.

До този момент бяха минали пет часа от отплаването на трите моторници и трите гумени лодки, на една, от които, близо до кормилото, бе инсталирана ехосондата, принадлежаща на Луис Матеуа — любител на спортния риболов и личен приятел на доктор Сория. В операцията взеха участие пожарникари, полицаи от префектурата и цивилни граждани. В мига, в който сондата установи мястото, един от водолазите се хвърли и напипа главата на нещастницата. Незабавно се присъединиха и другите лодки и още трима водолази се спуснаха във водата. Късаха и рязаха водорасли, докато успяха да извлекат трупа. В три предишни случая сондата бе дала лъжливи сигнали. Грешките се дължаха на факта, че този тип сонда е предназначен да улавя сигнали от риби и именно такива образи се появяваха на нейния десетсантиметров плазмен екран. Приборът ги класифицираше като

едри, средни и малки риби. Когато уредът откри тялото на Алисия Сория, посочи и наличието на четири големи и една малка риба на същото място.

[1] Бански костюм без горнище. — Б.пр. ↑

[2] Сладководна риба от семейство Цихлиди. — Б.пр. ↑

[3] Хищна риба от семейство Еритриниди — малабарска хоплиас или още „тигрова билка“. — Б.пр. ↑

[4] Планина край Рио де Жанейро, на чийто гранитен връх (710 м) се издига прочутата статуя на Христос. — Б.пр. ↑

Ернесто се върна. Така че въпрос 3 от „Вероятност 3“ на моята помощна схема ставаше невалиден. Този понеделник в пет часа следобед отвори вратата с ключа си и каза: „Здравей, Инес“. Приблужи се до креслото, в което седях, и ме целуна по бузата. Остави малкия куфар встрани. „Има куп неща за пране вътре.“ „Дано няма и някой сутиен на оная“ — си помислих. Извини се, че не се е отбил в безмитния магазин да купи нещо. „Бях обещал на Лали парфюм, но съм капнал, исках да се прибера колкото се може по-скоро.“ „Много работа, а?“ „Само да знаеш...“ Няколко пъти понечвах да го прекъсна, за да му кажа, че са открили тялото, но тъкмо събирах кураж и той пак почваше. Попита за Лали, за нея винаги пита. „Не я знам, прекара целия уикенд на вилата на една приятелка, дори не се обади, така че сигурно е добре, ако имаше нужда от нещо, щеше да се обади, нали така?“ No news, good news.^[1] Майка ми ненавижда тази поговорка. Естествено, отнесена към баща ми, си беше чиста подигравка. После Ернесто попита още някои неща, каквито пита всеки съпруг, завърнал се у дома: обаждал ли се е някой, какво е било времето и т.н., и т.н. За кучето не попита, защото нямаме такова. Толкова много баналности взеха да ме объркват. През уикенда се бях подготвила, че ако Ернесто се върне, нещо ще се случи. А това нещо беше, че без много приказки, ще дойде да си събере багажа и ще си иде завинаги. И ще каже просто: „Влюбих се в друга“. Дори можеше въобще да не се върне. Но не бях подготвена всичко да е толкова нормално. Ернесто се държеше както обикновено, което ме караше да мисля, че този не беше първият му таен любовен уикенд. С Чаро или с някоя друга. И след това виртуално кликване започнах да виждам по-ясно цялата работа. Ако е имало и други — много добре, това означаваше, че бракът ни е по-силен от профилактичните му бягства. Защото как другояче можеше да се определи това? Някои хора отиват в спа за три дни, за да ги масажират, други — за да се прочистят, трети — за да правят кални бани или маслени бани с плацента от костенурка. Всеки според вкуса си.

Очевидно Ернесто имаше нужда от друг вид разтоварване. Кой е безгрешен, за да твърди, че неговото е по-лошо от стреса, пушенето или преяждането? Да не говорим за някои други зависимости. Всякакви пороци има. Трябваше да го разбере. Все пак, въпреки порока си, Ернесто винаги се бе връщал. Като този понеделник. Последният удар беше, като ме попита: „Инес, прибра ли сивия ми костюм от химическото?“, и с този въпрос окончателно ме обезоръжи — не можах да му отговоря. „Казах ти, че на всяка цена ми трябва за утре, Инес!“ Беше си все същият Ернесто. Мама би казала: „Хич не се надявай на промяна, моето момиче“. Но тя е много негативна, защото много е страдала. Аз не. Та това, че зърнах светлинка в мрака и разбрах какво е най-важното, и то след като собственоръчно бях драснала клечката кибрит за пожара, ужасно ме уплаши.

Ернесто си наля питие и седна в креслото срещу мен. Вдигна крака върху ниската масичка до небесносинята папка, в която сега бях събрала изрезките от съботните вестници, отнасящи се за смъртта на Твоя. Или на „бившата Твоя“, или на която „си мислех, че беше Твоя“. Втренчих се в обувките му, само на пет сантиметра от папката. Не можех да се сдържа повече и му казах: „Алисия се появи“. Ернесто се вкамени. „Вчера откриха трупа.“ Протегнах се към масичката и побутнах папката към него. Ернесто я отвори и зачете изрезките в същия хронологичен ред, в който ги бях подредила. Папката трепереше в ръцете му. Стана ми мъчно, приличаше на малко момче. Влезе Лали. Едва поздрави. Изглеждаше зле, сигурно го беше прекалила през уикенда с приятелката — не бяха спали и други такива неща, каквито правят момичетата на тяхната възраст. Но сега не беше моментът да я възпитавам. Сега през главите ни, на мен и баща ѝ, минаваха много по-сериозни неща. До момента вече бяхме вложили твърде много време и усилия за възпитанието ѝ. И пари. Веднъж Ернесто направи сметката. До завършването на средното образование само за училищни такси щяхме да сме вложили близо осемдесет хиляди долара. Ако прибавим и парите за помагала, униформи, учебници, екскурзии, прословутата абитуриентска екскурзия, някоя и друга частна учителка и т.н., и т.н., не падаш под сто хиляди долара. Невероятно. И както казваше Ернесто, после може да дойде и да ти каже, че иска да става манекенка. Или домакиня. Това аз го казвах, защото на него изобщо не можеше да му мине през ума, че дъщеря му

ще стане домакиня. „Родена е за друго“ — казваше. Ернесто винаги мислеше за Лали, но този ден, с небесносинята папка в ръце, смятам, че мислеше единствено за себе си. И добре правеше. Защото това означаваше, че мисли и за нас, за семейството си. Дори един ден да беше спала по-малко, това не променяше живота на Лали. Едва ни погледна, студена и кисела, каквато си е винаги, и се качи горе. Ернесто не знаеше какво да ѝ каже. Понечи да се извини: „Не успях да ти взема парфюма“, но гласът му изтъня и прозвуча като в евтин сериал. На площадката на стълбите Лали се обърна да го изгледа и продължи. За щастие, защото понякога мълчанието, с което ни наказват подрастващите, е за предпочитане пред говоренето им. Като ѝ потрябва нещо, ще проговори. „Ако знаеше през какво минават горките ѝ родители!“ — казах. А Ернесто ми възрази: „Остави я, още е дете“. Типично за него, винаги я оправдава.

Той изчака Лали да изчезне нагоре по стълбата и продължи с папката. Докато четеше, изражението му все повече се променяше. Бразилският загар избледня. „Лали не бива да научава нищо“ — каза. Очите му бяха пълни със сълзи. Изглеждаше сломен. „Какъв ужас!“ Разплака се. Не знам дали за Лали, за себе си или за самата Алисия. Но наистина плачеше.

Изправих се и отидох да седна до него. Ернесто захвърли папката на масичката и остана загледан в нищото. Въздъхна. Избърса сълзите си. Хвана ръката ми и я стисна. Отметна един кичур, който беше паднал на лицето ми, потупа ме по бедрото и ми каза: „Спокойно, всичко ще се уреди“.

Тогава окончателно се убедих, че в края на краищата може би наистина грешах.

[1] Липсата на новина е добра новина. (англ.). — Б.пр. ↑

- Пау...
- Лали, ти ли си?
- Да.
- Аа, какво правиш?
- Нищо, прибрах се вкъщи. Ти как изкара?
- Много добре. А ти?
- Добре.
- Не си ли на училище?
- Не, ама и ти не си.
- Бях много изморена, нашите ме изцедиха през уикенда. Няма страшно, вече дори не пишат отсъствия.
- ...
- ...
- Ей, Пау, от около един час насам коремът ми изведнъж става много твърд. През уикенда ми се случи един-два пъти, но после ми мина и все едно нищо, но сега почна по-често и не престава. Не знам, ти имаш ли представа какво може да е?
- Никаква.
- ...
- ...
- ...
- Боли ли те?
- Не, но става твърд като камък.
- Ей, да не са контракции?
- Не знам.
- Май контракциите са нещо такова.
- Какво такова?
- Ами че коремът ти се втвърдява.
- ...
- Но не съм сигурна.
- А ако е това, какво трябва да направя?

— Ох, нищо не разбирам от тия неща.
— ...
— Трябва да питаме някой, който разбира. Да питам ли майка
ми?
— Не, не оплесквай още повече нещата.
— Окей, щом не искаш, нищо няма да казвам.
— Сега ми помина малко.
— Е, слава богу.
— Ами да.
— ...
— ...
— Мина ли ти?
— Да, почти.
— Ще се видим ли по-късно?
— Ами хубаво.
— Е, само ако си добре.
— Добре ще съм.
— В пет в мола.
— Хубаво.
— Чао.
— Чао.

Бях доста по-спокойна. Заех се да приготвя нещо вкусно за вечеря. Нещо, което ще се хареса на Ернесто. Не сготвих бон филе на фурна с картофи със сметана от суеверие. Нали го бях сготвила вечерта преди Ернесто да заmine с Чаро за Бразилия. Направих пиле с портокали — малко възгорчиво за моя вкус, но е изтънчено блюдо и не ми напомняше нищо.

Това, че трупът се бе появил, не променяше чак толкова нещата. Вярно, че ако направеха малко по-старателно аутопсията, щяха да открият удара в главата. Но в тази държава нищо не се знае. А и да го откриеха, на него не пишеше „Направен от Ернесто Перейра“.

Ернесто си взе душ и слезе да вечеря. За щастие, Лали бе излязла. Отиде в мола с една приятелка. Дори да наближаваше краят на света, младите пак щяха да се мотаят из моловете, естествено, без да купуват нищо. Що за поколение е това, боже мой! Но като иска да ходи в мола, нека ходи. А ако остане да спи у приятелката, още по-добре. Беше за предпочитане Ернесто и аз да сме сами, за да говорим и действваме, без да ни е страх, че ще ни чуе. Не беше моментът да замесваме Лали в тази история.

Поднесох пилето. Ернесто изглеждаше зле — много притеснен. Имаше защо, но ако човек не вложи малко упорство, действителността го убива. Работата беше заплетена, не може да се отрече. Но положението все още не беше необратимо и това беше най-важното. Малко неща са необратими в живота — да умреш, да ти отрежат ръката, да родиш дете. От това няма връщане назад. За добро или за лошо. Ернесто не беше умрял, не му бяха отрязали ръката, нито пък имаше друго дете. Само дъщеря ни, от мен, и това накланяше везните в моя полза. Знаех го. Така че трябваше да продължим да се борим, да воюваме, за да свалим от него и най-малкото подозрение. Истинският проблем беше, че нямаше и други заподозрени по случая. Ако имаше такива, натискът щеше да се разпреди и така по-лесно да се манипулира ситуацията. Но нямаше такива. На практика Ернесто се

оказа единственият заподозрян. За мен това беше изненада. Не знаех, че е накиснат. Нищо не ми беше разказал. „Не исках да те тревожа. Докато няма труп, няма и престъпление“ — ми каза и това прозвуча като парафраза на една моя мисъл отпреди няколко месеца. И усетих, че ме пробожда нож, защото, ако имаше труп, то беше по моя вина. Сега имаше труп, имаше и заподозрян. За нещастие, две клюкарки, колежки на Ернесто и Алисия, се бяха раздрънкали и така полицията беше стигнала до него. Казали, че Ернесто и Алисия със сигурност имали връзка. Тия двете се мислели за много хитри, много прозорливи. Без да знаят и половината истина. Но то си е така — момичетата, които цял живот бачкат по офисите, са такива — любопитни, завистливи, интригантки. И колкото по-близо до Микроцентъра^[1] работят, толкова са по-опасни. Като че ли някаква специална екосистема ги излюпва. Тъй като нямат време за личен живот, живеят живота на другите. Офисът е целият им живот. Живеят от понеделник до петък и ненавиждат уикендите. Искат на всяка цена да дойде понеделник, та да се случи нещо. Горкичките. Като Алисия, която си беше измислила личен живот с Ернесто. Таен, временен живот, без бъдеще. И най-лошото — живот, съсипан от човек със собствената ѝ кръв. А нима можеше да свърши по друг начин нещо толкова изродено? Много тъжно. И предвидимо. Мама веднага щеше да го надуши още във въздуха. Дори аз щях да се досетя.

Но по-важното е, че тези две жени дали показания, че между Ернесто и Алисия имало връзка. „Окей, те да си казват каквото искат, но ти си заявил, че заедно гледахме «Психо» същата вечер, което ще кажа и аз, ако ме попитат“ — казах. И добавих по-уверено, отколкото се чувствах: „Имаме алиби, скъпи!“. „Заявих, че ти си гледала «Психо» по телевизията в хола, а аз съм спал горе в спалнята“ — поправи ме той. Не беше според уговорката ни. „Не исках да се издъня. Ако ме бяха попитали нещо за филма, щях да оплета конците. А спането е лесна за поддържане лъжа“ — ми обясни. Стори ми се разумно. Трябва да се признае, че Ернесто не е глупак. Но е мъж и спокойно може да обърка Тайрън Пауър с Мел Гибсън. Всъщност така както беше представил нещата, също ставаше. Защото, ако беше излизал от къщи, непременно щях да го забележа. Хипотетично казано, тъй като Ернесто всъщност излезе от къщи и аз много добре го видях. Това е *think in English* на Mrs. Curtis. Но от гледна точка на нашето алиби всичко беше

наред. Всичко, с изключение на Ернесто, чието изражение опровергаваше, което и да било алиби. Пилето с портокали изстиваше в чинията. „Страх ме е да не си помислят, че ме прикриваш.“ „Ей, Ернесто, не бъди толкова негативен. Та тия от полицията изобщо не могат да мислят.“ Фактът, че нямаше други заподозрени, си оставаше проблем. Съдебната система е все по-порочна. Приемат за чиста истина първото, което им кажат, и не разследват нищо повече. Очевидно да си единствен заподозрян, не беше в наша полза. „Трябва да създадем, да измислим и други заподозрени“ — му казах. Ернесто реагира неадекватно, каза, че винаги мисля глупости, че тези измишльотини по-късно ще се обърнат срещу нас, че в никакъв случай не е съгласен. Така каза. Но лицето му говореше друго. Затова продължих: „Това момиче имаше ли врагове?“. „Не, всички я обичаха.“ „С изключение на племенницата“ — си помислих. „Кой я наследява?“ „Не знам, предполагам, че родителите, тя нямаше деца.“ „Но имаше племенница“ — пак си помислих, но нищо не казах. „Значи, трябва да отхвърлим мотива за пари и разчистване на сметки... Остава престъпление, подбудено от силен емоционален афект“ — му казах и прозвуча като в полицейски сериал. „Тъкмо затова съм загазил“ — побърза да каже Ернесто. „Защото си сам. Трябва да открием още някой със същия мотив.“ Третата страна на триъгълника. Третата страна в спор между двама. Или четвъртата? Чаро беше идеалната кандидатка. Не я обичаше (покойната), можеше да наследи нещо от парите ѝ и се бе забъркала с любовника на леля си — любовницата на мъжа ми. Беше свършено. Ернесто трябваше да събере две и две и да го съобщи, където трябва. Но се оказа слаб в математиката. „Цял свят знаеше, че в живота на Алисия няма друг мъж“ — заяви важно. И това ме разтревожи, защото не само че не схващаше с бързината, налагана от обстоятелствата, но изведнъж двете жени от офиса се превърнаха в „цял свят“. „Дори да измислим още един мъж, никой няма да повярва.“ Аз го поправих с риск да е прекалено очебийно: „Тогава да измислим още една жена“. Ернесто ме изгледа малко учуден. „Достатъчно хлътнала по тебе, че да иска да разкара Алисия.“ Ернесто възкликна: „Това е лудост“. Мисля, че точно това каза. Може би още една-две думи в същия дух. „Някоя, която може да пише любовни писма и да ги подписва с «Твоя»...“ — продължих. „Пребърквала си ми нещата“ — осмели се да ме упрекне. „Някоя, способна да те снима гол.“ „Инес, не

мога да повярвам“ — каза. „Някоя, която е готова да замине с теб за Рио през уикенда.“ „Не, не, дума да не става“ — каза. „Просто трябва всичко да се пхне в един плик, който да се изпрати на съответния адрес.“ „Не“ — повтори, но вече не звучеше толкова уверено. Тогава го довърших с един въпрос, който смятам, че се оказа решаващ: „Готов ли си да влезеш в затвора заради нея?“.

Ернесто не отговори.

„Какво мислиш?“ — попитах, но знаех, че няма да получа отговор. Ернесто продължи да ме гледа безмълвно.

Не настоях.

Не, Ернесто не беше готов.

[1] Част от центъра на Буенос Айрес, наричана още Сити заради множеството финансови учреждения и банки, разположени там. — Б.пр. ↑

- Осем-две-пет, осем-три, осем-три?
- Да?
- Извинете, Гилиермо там ли е?
- Момент, кой го търси?
- Лали.
- Аа, да, една секунда.
- ...
- Ало?
- Ало, Гилиермо, извинявай, че те безпокоя, аз съм момичето от онази вечер...
- Да, знам коя си. Колко хубаво, че се обаждаш!
- ...
- Как е положението, малката?
- Добре.
- Добре?
- Ами да, горе-долу.
- Прибра ли се?
- Да, прибрах се.
- Това е добре. Това е много добре.
- Ами всъщност сега се обаждам от обществен телефон в един мол, но вечерта си отивам вкъщи.
- Добре, много добре.
- ...
- ...
- Обаждам ти се, защото имам един проблем.
- Ако е само един, значи, си по-добре от оня ден!
- ...
- Засмей се де, ще се отрази добре и на футболиста.
- ...
- Ето така ми харесва. Хайде, казвай.

— Коремът ми става твърд като камък, а после се отпуска.
Помислих, че може жена ти да знае какво е?

— Ти занасяш ли ме, малката?

— Не, защо?

— Имаш контракции. Кога ти е терминът?

— Нямам представа.

— Ти да не ме будалкаш...

— Лекарят какво ти каза?

— Ами... аз не съм ходила на лекар.

— Не, лошото е, че не ме будалкаш...

— ...

— Добре, чакай ме там, ще дойда да те откарам в болница.

— В болница ли?

— А къде мислиш да родиш бебето, моето момиче?

— Значи, може да е тръгнало да се ражда?

— Откъде да знам, малката, аз съм търговски пътник, продавам
ципове и такива неща, но за всеки случай веднага ще те откарам в
болница. Къде е този мол?

— ...

— Ало?

— ...

— Ало!!!

— ...

— Мамка му! Затвори!

Извадиха трупа на Алисия Сория от хладилника и го положиха върху масата. Един картон потвърждаваше самоличността ѝ в резултат на извършения преди няколко дни стоматологичен анализ. Медальонът с инициалите и рождената ѝ дата не бе достатъчно доказателство за удостоверяване на самоличността от съдебномедицинска гледна точка. От други гледни точки — да. Баща ѝ знаеше, че е тя. Майка ѝ знаеше. Чаро, Ернесто и Инес също знаеха, въпреки че не бяха видели медальона.

Свалиха надолу ципа на пластмасовия чувал и вонята от смъртта на Алисия нахлу в залата. „Тяло в много напреднал стадий на разлагане“ — продиктува съдебният лекар на асистента, който си водеше бележки, за да изготви по-късно доклада. Съдебният лекар огледа тялото. Първоначално външно за откриването на натъртвания, порезни рани, отворстия от куршуми. Трудна дейност при толкова разложено тяло, а и най-важното — с презумпцията, че е излишна, тъй като всичко сочеше за смърт вследствие на удавяне. Рутинен оглед. Обърна трупа върху масата и продължи. Нещо привлече вниманието му. „Просмукване на кръв в предгръбначната област“ — продиктува на асистента. Опипа шията нагоре и надолу. После добави: „Фрактура на шести и седми шиен прешлен с почти напълно раздалечени сегменти и разкъсвания на гръбначния мозък“. Отново обърна тялото нагоре. Взе скалпела с мисълта, че не всичко в този труп е толкова очевидно. Направи разрез във формата на игрек, като се постара да не засегне гърдите на Алисия. Предаде скалпела на асистента и изтегли кожата. Асистентът му подаде електрическия трион и патологът сръза гръдния кош. Счупи гръдната кост. Отдели ключиците и стигна до белите дробове. Един от асистентите се зае с изваждането на вътрешностите. Извади всички органи на Алисия накуп. После ги раздели, за да ги премери и претегли. Започна от белите дробове. На всички стана ясно, че Алисия не се е удавила. „Не се наблюдава наличие на вода в белите дробове“ — продиктува съдебният лекар.

Асистентът извади и останалите органи. Когато стигна до матката, направи разрез, каквато е практиката при някои органи, за да вземе тъкан и да я сложи във формалин. Но след този първи разрез се поколеба и направи втория по-внимателно. До трети не стигна. Повика патолога, той се приближи, разтвори матката през разреза, погледна и потвърди: „Възможна бременност от приблизително дванайсет седмици“.

Напълниха тялото с парцали, зашиха го старателно и го измиха.

Ципът бе дръпнат нагоре и трупът на Алисия отново влезе в хладилника.

Ернесто ме чакаше в спалнята. Аз отидох да взема куфарчето за инструменти. Качих се с него по стълбите със странното чувство, че участвам във филм и камерата ме следва от стъпало на стъпало. Аз съм главната героиня, под прожекторите, в центъра на екрана. Дори в главата ми зазвуча инструментална музика, типична за подобни сцени. Беше странно. Но ми харесваше — усещах се важна личност, на път да извърши нещо от голямо значение за бъдещето на семейството си. Нещо, което ми осигуряваше привилегировано място. Мястото на хора, които с делата си влияят върху другите. Някои преминават през живота, без да оставят следа. Изключително тъжно. Като майка ми — единственото, което направи в живота си, бе да мрази баща ми. И това остави следа само върху нея. Независимо че коментирам този въпрос, всъщност това си бяха нейният живот и нейният съпруг. Аз бях извън играта. Като Лали. Ако мама го беше убила, щеше да е нещо друго, но тя само го мразеше... Самата аз, ако не беше всичко това, което произтече от злополуката с Алисия, щях да си умра съвсем незабележимо. Но сега се изкачвах по стълбата като кралица и носех приношението за боговете, очакващи ме на олтара (тоест носех куфарчето за инструменти на Ернесто, който ме чакаше в спалнята).

Когато влязох, Ернесто седеше на леглото. Оставих куфарчето до него и седнах в другия край. Беше приятно. Ернесто и аз седяхме на леглото и споделяхме нещо. Както някога — като млади, разглеждахме снимки или някоя сутрин, без да бързаме за никъде, четяхме заедно вестника. Не мога да се закълна с ръка върху Библията, че действително сме правили едното или другото. След двацет години бракът престава да е онова, което е — превръща се в онова, което човек мисли, че е. Нещата се объркват и случилото се на други спокойно може да се е случило и на нас. Всичко си прилича, най-вече в такива бракове като нашия — еднотипно семейство, стандартен модел. Не знам дали някога съм разглеждала снимки в леглото с Ернесто, но дори да не съм го правила, можело е спокойно да съм го правила.

Усещането беше същото — все едно си възвръщаме нещо, което някога сме имали.

Ернесто вдигна капака и получи първия удар. Видя револвера на Алисия. „Какво е това?“ „Револверът, с който Алисия е смятала да те убие.“ Ернесто ме погледна. „Мен ли?“ „Така мисля. Беше при голите снимки и билетите за Рио.“ „Къде?“ „В нощната ѝ масичка.“ „Да не си била в апартамента ѝ?“ „Да.“ „Това е лудост, Инес! Може някой да те е видял. Видя ли те някой?“ „Не.“ „Сигурна ли си?“ „Разминах се с портиера, но не ме видя. После пих кафе в кафенето отсреща, но тъпият сервитьор не може да сметне две и две.“ „Кой сервитьор? Един висок, с прошарена коса?“ „Да, слаб, с черни мустаци, изсипа половината захарница отгоре ми.“ Ернесто ме гледаше напрегнато. Не знам дали „напрегнато“ е най-подходящата дума. После се поотпусна и взе револвера. Огледа го, провери го, насочи го. Сякаш се канеше да стреля. „Ернесто, внимавай! Може да нараниш някого!“ „Зареден ли е?“ „Естествено, с незареден револвер нямаше да може да те убие.“ Ернесто отвори барабана, извади куршумите, затвори го и прибра всичко — револвера и куршумите в чекмеджето на нощната си масичка.

Заехме се да прегледаме нещата. Писмата, подписани с „Твоя“. Целувките с червило. Кутийката с презервативите с посвещение. Ернесто решително се възпротиви да използваме голите снимки. Беше го срам, а и разполагахме с достатъчно обвинителен материал. Идеята беше да убедим правосъдието в съществуването на жена с толкова силен мотив, че да иска да разкара Алисия от пътя си. Една жена, която го е желаела само за себе си. И е знаела всяка нейна стъпка. Чаро. Освен това роднинската връзка я е принуждавала да се виждат, да се срещат на семейни събирания, да слуша евентуални упреци. Много неприятно, почти непоносимо, затова е решила да приключи въпроса, като се отърве от нея. Подредих фактите пред Ернесто, добавих и някои измислени от мен подробности, за да зазвучи всичко поубедително. И така, Чаро е ужасно обсебваща (улика 1, писмо номер 1: „Не издържам нито минута повече, без да те видя“); не понася мисълта, че има и друга жена (улика 2, бележка върху книжна салфетка: „Искам те само за себе си“); способна на всичко (улика 3 посвещение върху кутийка за презервативи, при което думите не са от значение, а фактът сам по себе си); веднъж му намекнала за

намерението да се отърве от другата (улика 4, изречение върху кибритена кутийка от хотел на час: „Нищо не може да ни раздели“). После Ернесто трябваше да заяви пред компетентните власти, че дотогава не е приемал на сериозно цитираните изречения. И едва след много размисъл почувствал, че е длъжен да разкрие вероятната връзка на Чаро с всичко това. Нямаше да е лесно. Чаро щеше да контраатакува. Но Ернесто имаше алиби — бил си е вкъщи, щях да го потвърдя — спал е горе, докато аз съм гледала „Психо“. А Чаро нямаше. Ернесто не ми каза какво точно е правила онази нощ, но знаеше, че тя няма алиби. Освен ако не си го измислеше като нас. Но тя нямаше на кого да разчита безусловно, за да я покрие, да я защити. А Ернесто ме имаше мен.

Същата нощ спях спокойно. Не правихме любов — Ернесто беше изморен. Но аз бях щастлива — споделихме си толкова неща, сблизихме се, а това беше по-важно и от възможно най-доброто чукане с Чаро през техния уикенд. Когато двама души имат връзка като нашата, това е за цял живот. Докато и най-силното сексуално привличане свършва с оргазма. Да те видя после как ще вдигнеш самолета наново.

Сутринта Ернесто излезе по-рано, за да иде в полицейски участък 31 и както бяхме запланували, доброволно да даде показания. Отказа ми да го придружа. „Искам да останеш колкото се може по-далече от всичко това.“ Подадох му куфарчето за инструменти и той излезе. Беше нервен — дори не се отби в стаята на Лали да я види. Много необичайно, но по-добре, че така стана, защото Лали не бе спала вкъщи. Сигурно, както винаги, беше останала у приятелката си, без да ни предупреди. Все пак това положение щеше още повече да го притесни, а Ернесто вече беше на границата на издръжливостта си.

Едва бяха минали пет минути от излизането му, а аз вече не си намирах място. Сякаш тялото ми беше умяляло. След малко щеше да се осъществи едно от най-решаващите действия за бъдещия ми живот, а аз — затворена вкъщи — се чудех дали да сменя чаршафите, или да ги оставя още ден-два.

Взех едно такси и отидох в участъка. Дори само за да бъда нещо като воайор и от прикритието си да тържествувам в моята победа над Чаро. По-точно казано — в нашата победа, защото Ернесто и аз отново бяхме в един отбор. Учудих се, че не виждам колата му по улиците

наоколо. Той не обича да плаща за паркинг. Доближих входа и надникнах. Не го видях. Може би вече даваше показания. Никой не ме попита защо съм там, какво търся или от какво имам нужда, но не исках да злоупотребявам с небрежността на дежурните и си потърсих място, откъдето да наблюдавам, без да бия на очи. Мина цял час и нищо не се случи. Хрумнаха ми различни вероятности, но нямах хартия, за да си ги запиша, затова си направих малка помощна схема наум.

Вероятност 1: Ернесто дава показания, но се бави, защото системата е мудна.

Вероятност 2: Ернесто дава показания и се бави, защото е събудил някакво подозрение и го разпитват.

Вероятност 3: Ернесто е закъсал с колата и се е забавил по пътя.

Вероятност 4: Ернесто си е спомнил, че има спешна работа в офиса, и е отложил даването на показания за по-късно.

Вероятност 5: Ернесто най-после идва.

Последното не беше хипотеза, а действителен факт, защото го видях — тъкмо когато съчинявах петата вероятност, Ернесто мина оттам с колата. Вероятности 1 и 2 отпаднаха автоматично, не беше и толкова важно дали е закъснял съгласно трета или четвърта вероятност, защото налице беше петата — Ернесто беше дошъл.

Той паркира на ъгъла и слезе от колата. Не беше сам — от мястото до шофьора слезе висок слаб мъж с прошарена коса. Познавах го, но не можех да се сетя откъде. Пресякоха заедно улицата, Ернесто вървеше няколко крачки пред него, сякаш му показваше пътя. Не носеше куфарчето за инструменти. Преди да влезе, мъжът приглади косата си, като се оглеждаше в прозореца на една патрулна кола. Беше с лице към мен и тогава видях черните мустаци. Усетих отпуснащ сладникав вкус в устата и вече нямах никакво съмнение. Беше сервитьорът, който изсипа захарницата отгоре ми в деня, когато влязох в апартамента на Алисия.

- Много ме боли.
- Да, знам, малката. Отпусни се, колкото можеш повече, трябва да направя вагинално палпиране.
- Какво е това?
- Да проверя дали имаш разкритие.
- Страх ме е...
- Спокойно, милинка, отпусни се, отпусни се.
- Какво ми правите?
- Нищо, малката, преглеждам те, не си ли ходила на преглед?
- Не.
- Имаш късмет, май всичко е наред.
- ...
- Хайде, не плачи, още малко и ще си видиш бебчето. Хайде, отпусни се, отпусни се.
- ...
- Видя ли, милинка, не е нищо, само още един пръст...
- ...
- Още секунда и свършвам.
- ...
- Отпусни се, иначе не мога да те прегледам.
- ...
- Напипвам главичката.
- ...
- Не плачи, гълъбче.
- ...
- Добре, ще наредя веднага да те откарат в родилната зала. Имаш шест сантиметра разкритие. Бебето е на път.
- Много ме е страх.
- Няма защо да те е страх!
- ...
- Спокойно, спокойно, това е най-обикновено нещо.

Инес се качи в едно такси и се прибра вкъщи. Влезе в кухнята. Приблужи се до мивката и си нахлузи гумените ръкавици. Оранжеви ръкавици от плътна гума, размер М. Размърда пръсти във въздуха, сякаш изпробваше различни движения. Почувства се несръчна, с едно дръпване изхлузи ръкавиците, захвърли ги по облицованата с бели плочки стена и те паднаха точно в таблата с чайника и чашата в синьо и бяло. Излезе и тръгна към спалнята. Между третото и четвъртото стъпало си навехна глезена. С накуцване, но без да намалява темпото, изкачи стълбата. Блъсна вратата на спалнята в стената. Влезе. Отвори гардероба и го разрови. Всеки рафт, всяко чекмедже. Не намери онова, което търсеше. Замисли се за миг. Спомни си и отиде в стаята на Лали. Зарадва се, че още не се беше върнала.

Качи се на едно столче и напъха ръка до дъното на най-горния рафт на гардероба на дъщеря си. Ръката ѝ затърси опипом насам-натам. Накрая се измъкна с найлонова торба. Слезе, отвори торбата и извади пожълтяла от времето бяла рокля. Роклята от първото участие на Лали. Захвърли я на земята, след нея дантелената шапчица, чантичката с картички за спомен за гостите, една броеница. Извади една ръкавица. Увери се, че е дясната. С труд си я нахлузи — беше малка и вкоравена от годините. Бързо прибра всичко и излезе от стаята. Влезе в спалнята с нахлузената ръкавица. Отиде право до нощното шкафче на Ернесто, извади револвера и куршумите, които някога са били на Алисия. Които някога са били в барабана. С дясната ръка. Много внимателно, с края на пръстите, за да не се изтрият отпечатъците на Ернесто. Трябваше да го зареди с лявата ръка и го направи с помощта на една кърпичка. Пъхна всичко в чантата си — заредения револвер, кърпата и накрая ръкавицата. Реши да се преоблече. Отвори гардероба и забеляза пясъчножълтия костюм, с който бе отишла в апартамента на Алисия. Стори ѝ се подобаващо да завърши тази история така, както бе започнала, и си го облече. Нещо тежеше в джоба, пъхна ръка и напипа ключовете на Алисия, връзката с

етикетирани ключове, които бе открила в чекмеджето на бюрото ѝ. Нагласи ги така, че да не издуват джоба, но не посмя да ги извади и остави.

Слезе тичешком по стълбата, затръшна вратата с един удар и тръгна, без да заключва.

На 17 декември 1998 г. в Буенос Айрес, пред Негова чест съдията и съдебния секретар — протоколист се яви по своя воля непризован свидетел, за да даде СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ. Господин съдията го подкани да обещае или да се закълне, че ще говори истината — за онова, което знае и за което го попитат — според личните си съображения. Свидетелят беше надлежно уведомен за съответното наказание в случай на лъжесвидетелстване, като му бяха прочетени законоустановените разпоредби от Наказателния кодекс. Свидетелят произнесе: „Кълна се“. Също така бе уведомен за правата си, залегнали в чл. 79, чл. 80 и чл. 81 от Наказателнопроцесуалния кодекс, като последните му бяха прочетени на глас.

Свидетелят бе помолен да съобщи личните си данни, на което той заяви, че се казва АЛБЕРТО ГАРИДО, което потвърди с представянето на намиращ се у него Национален документ за самоличност №12.898.610; по професия сервитьор, разведен, роден на 6 март 1960 г. в Буенос Айрес, син на Енрике Гаридо и Елена Гомес, живеещ на улица „Ятай“ №2341 в същия град.

Призован да съобщи онова, което знае по делото, той заяви: „Тази сутрин се явих в полицейски участък 31, откъдето ме препратиха в този уважаем съд, за да съобщя много важен факт по делото. В деня на изчезването на Алисия Сория обслужих в кафенето една много нервна госпожа, облечена в пясъчножълт костюм, която излезе от сградата, където живееше споменатата Сория. Тя се зае да наблюдава сградата с подозрително поведение. Много ясно си я спомням, защото привлече вниманието ми с това, че носеше гумени ръкавици.“ Господин съдията попита: „От гума ли?“ Свидетелят отговори: „Да.“ На въпроса на съдията дали е имал представа за самоличността на споменатата госпожа, свидетелят заяви: „Доскоро нямах, но вчера нашият постоянен клиент господин Ернесто Перейра, от чашка на чашка, сподели притеснението си, че е

единственият заподозрян за престъпление, което не е извършил, както и тревогата и страха си, че жена му — Инес Перейра — е замесена в това деяние със злочастен край, но обвързаността и уважението му след толкова години брак не му позволяват да се яви пред съдебните власти и да сподели подозренията си. Показа ми една снимка, която винаги носи със себе си, и лицето на нея съвпаднаше сто на сто с жената, която бях забелязал в деня на изчезването на Алисия.“ Попитан от Негова чест защо досега не се е явил да даде клетвени показания в съда, свидетелят заяви: „Защото понякога човек може да отсъди неправилно и се боях да не замеся някого напълно невинен само поради нервност или необичайно поведение. Но когато господин Перейра сподели страховете си и ми показва снимката, съвестта ме подтикна да се явя и да изкажа съображенията си, а правосъдието да отсъди дали греша.“ Попитан от господин съдията дали желае да добави, да оспори или да поправи нещо от гореказаното, отговори: „Не“, с което заседанието бе закрито, като преди това бе прочетен на глас протоколът и след господин съдията и в мое присъствие свидетелят го подписа с ПОТВЪРЖДАВАМ.

Взех един автобус до Микроцентъра. Не обичам да шофирам, още по-малко, когато съм нервна. А защо да отричам — бях нервна. Все едно че нещо в тялото ми напираше да излезе през ушите. Нещо горещо, кипящо. Червата? Седнах на първата седалка. Погледнах през прозореца. Помъчих се да се успокоя. Опитах с дълбоко вдишване и издишване. Защо бях престанала да ходя на йога? Светофарът на „Кабилдо“ и „Хураменто“ не работеше. Дървета, автомобили, сгради. Повъртях в ръка връзката с ключове на Алисия. Защото преподавателката по йога говореше прекалено, изнервяше ме. С провлечен и спокоен глас говореше за вътрешната светлина, за майката земя, но прекалено. Минаха група момичета в училищни униформи. Четири или пет. Помислих си за Лали. Това, което предстоеше, нямаше да ѝ е леко. Винаги бе живяла като под стъклен похлупак. Далече от домашните проблеми. Закриляна от баща си от всяка възможна опасност. Каква ирония! Сега изведнъж светът щеше да се срине. Вече се сриваше и най-лошото — право над главата ѝ. Щеше да ѝ се наложи да порасне, нямаше друг изход. С един замах, както мнозина от нас. Дървета, сгради, автомобили. Както стана с мен, когато баща ми ни напусна и не се върна повече. Човек си мисли, че има всичко, че семейството му е за пример, и изведнъж всичко се променя. Не знам дали Лали щеше да се справи. Мислех си, че нямаше. Но в този момент не можех да мисля за нея. Поне веднъж в живота си трябваше да помисля за себе си. Само това ми оставаше. Реклама за червило, автомобили, сгради. Червено, жълто, зелено. Ключовете на Алисия в джоба ми. Револверът — в чантата ми. Повтарях си наум какво трябва да направя. Въпреки Лали. Извадих от чантата помощната схема, без да докосвам револвера. Първа точка — банкомат. Съсредоточих се върху това. Дървета, сгради, автомобили. Първа точка — банкомат. После щях да помисля за втора точка. После за трета и четвърта. Една по една. Автомобили, сгради. Хората сновяха насам-натам. Не исках да мисля за него. Не и за Ернесто. Тъгли на улици в Буенос Айрес.

Клаксо̀ни. Първа точка — банкомат. Стигнах. Тръгнах да слизам от задната врата на автобуса. Както е редно. Звънецът не работеше. Изкрещях. Шофьорът също. Не го напсувах, защото не е в моя стил, но бих го направила. Закрачих, блъснах някого, някой ме блъсна. Хора, много хора. На отсрещния тротоар забелязах първия банкомат. Пресякох. Изчаках си реда. Тези пред мен не бързаха, времето беше тяхно. Естествено, те откъде можеха да знаят? Започнах да се изнервям. Най-после редът ми дойде. Проверих цялата наличност в сметката — почти десет хиляди долара. Поисках да ги изтегля, но имаше лимит до седемстотин песос. Изтеглих ги. Втора точка — повторение на първа, колкото пъти се наложи. Появи се още един банкомат. Надписът на екрана ме уведоми, че операцията е невалидна — нямах право да тегля повече пари в същия ден. Това не го знаех, по принцип не ползвах банкомат. Ернесто ми даваше пари в началото на месеца и аз се оправях с тях. Имах си и парите в личната сметка — моята касичка прасенце — открита първо като дупка в тухлената стена на гаража. Но нея не исках да пипам, тя беше за черни дни. Опитах, за всеки случай, на още един банкомат, но получих същия отговор. Тогава отидох направо в банката. На Ернесто, не в моята.

Не ми се искаше, но нямах друг избор. Застанах на опашката. Зачаках. Никой ли не бърза, когато човек бърза? Прие ме един чиновник. Казах му, че искам да закрия сметката на Перейра Ернесто и/или Ламас Инес. Попита ме дали съм титуляр на сметката. Казах му „Да“. Той провери и каза, че и Ернесто трябва да подпише формуляра. Казах му, че за жалост, Ернесто е в командировка. Каза ми, че в такъв случай не може да закрие сметката. Казах му, че парите ми трябва за операция на майка ми. Банално и трудно за вярване. Не знам, само това ми хрумна. Разревах се. Изглежда, че банковият служител се трогна от моята баналност. Каза ми да не плача и че ако ми трябва пари, мога да ги изтегля. Попитах го как ще стане без подписа на Ернесто. Отговори ми, че за теглене на суми не ми трябва подписът му, само за закриване на сметката. Помислих си, че ако бях банкер, щях да променя тези идиотски правила, но се усмихнах и го помолих веднага да пристъпим към действие. Животът на майка ми зависеше от това. Чиновникът отиде до бюрото си, аз се почувствах важна личност. Посъветва ме да оставя сто песос, за да не закрият сметката от финансовия надзор. Още едно банково правило. Спазих го. На касата ми връчиха парите.

Отидох в тоалетната и ги скрих. Разпределих банкнотите между сутиена и гащите, дребните — в чантата. Бяха нови банкноти и се плъзгаха. Излязох. Влязох в магазин за дрехи и си купих джинси и черно кожено яке. Платих в брой. Дадох на продавачката моя пясъчножълт костюм, за да го прибере в торбата, и излязох с новите дрехи. Хвърлих торбата с моя пясъчножълт костюм в първия контейнер за боклук. Домъчня ми. Влязох в един интернет клуб, в който имаше и телефонни кабинки, само за да прелистя указателя. Потърсих „Коли под наем“ и „Перуки“. Това бяха трета и четвърта точка. Сетих се, че ключовете на Алисия бяха останали в пясъчножълтия костюм, в контейнера за смет. Но вече нямаше значение, нещо повече — добър начин да се отърва от този злокобен сувенир. Агенцията за коли под наем беше на три преки от мястото, където се намирах, а магазинът за перуки — на двайсет. Но трябваше да започна с перуката — трета точка беше купуването на перука. Взех метрото, не стигаше много близо до перуките, но щях да имам помалко време за мислене, отколкото в автобуса. Такси не, няхах навика. „Защо да се хвърлят пари на вятъра?“ — би казала мама. Стигнах до магазина за перуки. Една жена влезе точно преди мен. Идваше да продаде косата си. Купуват я за перуки от естествен косъм. Продавачката се заинтересува и повика управителката. Няколко минути обсъждаха цената. Бързах, но ми беше интересно. Не бях виждала някой да си продава косата. Пазариха се, жената даде ясно да се разбере, че не ѝ предлагат достатъчно, но накрая се съгласи. Тръгна си. Дойде моят ред. Избрах една с права тъмноkestенява коса, дълга до раменете. Типично аржентинска. Въпреки че повечето се напъваме да бъдем руси. Или поне да изглеждаме. И си правим светли кичури, и си изрусяваме веждите, и дори забравяме, че някога цветът на косата ни е бил друг. Наперени блондинки. Груби блондинки. От чиста завист. Като мен. Пробвах си кестенявата перука. Отиваше ми. Имаше и друга, блестяща, много тъмна, почти черна, с дълга права коса. Като на Чаро. Сложих си я само за да си направя кефа — знам ли кога пак щях да имам възможност да пробвам перуки. Отметнах кичурите на раменете. Като нея. Ако Чаро бе дошла да си продава косата, щяха да ѝ я купят. Излязох с перуката на главата. Кестенявата. Каквато съм аз и не искам да бъда. Типична аржентинка. Погледнах през стъклото как продавачката отново налага черната перука върху главата от бял

стиропор на витрината. Внимателно разреса кичурите с пръсти и ги нагласи, за да блестят. Заемаше центъра на витрината. Другите оставаха в сянка. Не съществуваха. Дори русите. Отново взех метрото до агенцията за коли. Влязох. Седнах и зачаках единственият служител да обслужи някакъв мъж с вид на чужденец. Беше топло и креслото от износена изкуствена кожа ме запарваше под бедрата. Почувствах се мокра. И нервна. От перуката също ми беше топло и ме засърбя главата, но ми се стори невъзпитано да се почеша.

*Обувчиците ми стягат
Чорапките ми запарват...*

Защо в моменти като този мисълта неконтролируемо се рее нанякъде?

А съседското момче отсреща...^[1]

Чужденецът си тръгна и аз заставах пред бюрото, още преди служителят да ме покани. Поисках кола. Най-евтината. Служителят ми предложи една. Попитах го какъв цвят е. Червена. Веднага му отказах, трябваше да е сива. Обикновена евтина сива кола — безброй такива се движат из Буенос Айрес. Една от многото. Като кестенявата перука. Беше останала само една такава. Без климатик. Голяма работа, за климатика ли щеше да ми пука сега? Наех я. Платих в брой. Истински грабеж — в тази страна направо те обират за кола под наем. Помислих, че сме приключили, но тъпият служител поиска да подпиша и разписка по кредитната карта като гаранция. Никак не ми хареса — не исках да оставям следи. Нали затова бях платила в брой. Отказах. Влязох в спор с чиновника. Поправям се — с идиот не се спори. Добре де, досега не съм вземала кола под наем, и какво от това? „Такива са правилата“ — ми каза и добави: „Аз нищо не мога да направя“. „Да — му казах, — можеш. Да вървиш на майната си!“ — вече не ми беше до вежливост. Идеше ми да го убия. Можех да го направя. Подписах разписката и той ми връчи ключовете и документите. Слязох в подземния гараж, за да

взема колата. Преди да потегля, отлепих всички стикери на агенцията за коли под наем и ги хвърлих през прозореца.

Нагласих си перуката, като се гледах в огледалото за обратно виждане.

И потеглих.

[1] Популярна детска песничка, разпространена в различни варианти във всички испаноезични страни. — Б.пр. [↑](#)

Фотокопие от издадена в Испания книга — представлява сборник доклади, изнесени на XII национален конгрес по приложна психология през 1995 година. Фотокопираната статия е озаглавена: „Принос към дактило-психологията; психически характеристики и други съображения“, и е подписана от група испански психиатри. Фотокопието бе намерено в жабката на колата, наета от Инес Перейра. Без бележки в полетата.

L'uomo delinquente.^[1] Това е заглавието на труда на Чезаре Ломброзо^[2] — бивш военен хирург и директор на психиатричната клиника в Пезаро. В него той изследва над шест хиляди случая на престъпници и открива известни характеристики или физически особености, които според него са повторяеми.

Според Ломброзо типичният престъпник има широка челюст, големи уши, дълги ръце и високи скули.

Въз основа на изследванията си той твърди, че подпалвачът се отличава с малка глава; измамникът е силен, с широки челюсти и високи скули; джебчията обикновено има дълги ръце, висок ръст и черна коса.

Правени са и други подобни проучвания. Докторът от Виена Франц Йозеф Гал^[3] развива теорията за френологията, която по онова време придобива широка известност. Според споменатата теория за характера на човек може да се съди по формата на черепа. Според Гал склонностите към домакинство са съсредоточени в задната част на черепа; интелектуалните способности — в предната част; великодушието — в горната, а егоизмът и егоцентризмът — в страничните части. Неговите последователи класифицират повече от четирийсет модела

и твърдят, че стига да измерят черепа, могат да определят дали човекът пред тях е заклет пияница, компулсивен картоиграч или крадец.

Теориите на Ломброзо и Гал постепенно са отхвърлени от живота. Независимо от това и макар че методите им претърпяват провал, същността на проповядваното от тях е в сила и до днес. Не само онези, които се занимават със съдебна медицина, а и мнозина други, включително и работещите в областта на психоанализата, все още се опитват да открият модел, който да определи какви хора биха могли да бъдат потенциални престъпници. Или убийци.

Може би най-учудващото е, че този стремеж е породен от желанието на човек да определи съществуването на подобна тенденция не у другия, а у самия себе си.

Нещо като гаранция, че никога няма да се превърне в малко чудовище.

[1] Човекът престъпник (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Чезаре Ломброзо (1835–1909) — италиански лекар и криминолог от еврейски произход, основател на антропологичното направление в криминологията. Най-известният му труд е „Човекът престъпник“. — Б.пр. ↑

[3] Франц Йозеф Гал (1758–1828) — немски лекар анатом, основател на френологията. — Б.пр. ↑

Намерих много удобно място за паркиране. На ъгъла от същата страна на улицата и само на двайсетина метра от офиса на Ернесто. Малко преди изхода от гаража. Сложих си тъмните очила, които си бях купила по улицата, между четвъртия и петия банкомат. Бяха евтини и просташки, но черни. Зачаках. Замислих се за Лали. Нямах да се справи. Пуснах радиото. Потърсих станция с някой бърбърив говорител със силен глас. Да не ме остави да мисля за друго, дори за неговите дрънканции. Открих една, отговаряща на условията. Усилих звука — доколкото можеше да изтърпи главоболието ми. Зачаках. Усетих, че краката ми изтръпват, и започнах да правя въртеливи движения със стъпалата. Петнайсет пъти надясно. Петнайсет пъти наляво. Спомних си за черната перука с права и лъскава дълга коса. Още петнайсет пъти надясно. Четири наляво и вратите на гаража се отвориха. Излезе някаква кола. Смъкнах малко надолу тъмните очила, за да съм сигурна. Не беше Ернесто. Изключих радиото. Включих го. Потърсих музика. Оставих го на някаква стара бавна мелодия. Напомняше ми нещо, но не знаех какво. Вбесих се. Едва не се разревах. Но при първите сълзи се върнах към бърбъривеца и усиления докрай звук. От главния вход излязоха момичето от рецепцията, началникът на отдел „Кадри“, двама куриери. Момичето вървеше към мен. Оправих си очилата. Мина покрай мен, но дори не ме погледна. Вратата на гаража се отвори отново. Излезе някакъв пикап. Син като колата на Ернесто. Не знам каква марка, от автомобилни марки нищо не разбирам. Но беше пикап, не лека кола. В това бях сигурна. Нагласих перуката и я наклоних малко наляво. Колко ми хареса чернокосата перука! Може би някой ден... Вратата на гаража пак се отвори. Този път беше той. AVE 624. Ернесто Перейра. Мъжът ми. Все още. Запалих колата под наем и го последвах. Бавно. Ернесто караше много бавно. С облегат на отворения прозорец лакът. Сякаш светът си беше същият. На първия светофар включи мигача. Аз също. Не беше пътят за къщи. Не ме изненада. Защо трябваше да си ходи вкъщи? Защо трябваше цял живот

да ми е верен? Защо трябваше да избере мен, а не Чаро? Още две преки. Ернесто паркира преди следващия ъгъл. Аз нямаше къде да спра. Не исках да го задмина, предпочетох да остана на благоразумно разстояние зад него и да го наблюдавам отдалече, спряла на втора линия. Запалих аварийните светлини. Загасих ги — не исках да привличам вниманието, нямаше да е добре. Мина известно време. Няколко минути. Пет. Десет. Видях как ръката на Ернесто се вдигна и помахаше за поздрав през прозореца. Погледнах нататък. Чаро пресичаше улицата към него. Светофарът светна жълто и тя ускори крачка. Почти се затича. Циците ѝ подскачаха под бялата блузка. Сетих се за чашата за шампанско. Представих си как циците ѝ се заклепват, всмукани от кристалната чаша. Стана ми смешно. Целуна го. Чаро целуна Ернесто. Целуна го през отворения прозорец, после заобиколи колата и се качи. Колата на Ернесто потегли. Моята под наем също. Зад тях. На благоразумно разстояние. Разговаряха. Ернесто и аз никога не разговаряхме в колата; всеки си гледаше своето: той — пътя, аз — пейзажа. Те разговаряха. Влязоха в един хотел със стаи на час на улица „Монро“. Ернесто и Чаро. Аз отминах, обиколих квартала и отново минах покрай хотела. Пак обиколих квартала. Потърсих къде да паркирам. Близо, но не прекалено. Избрах една тиха улица, на три преки, успоредна на „Монро“. Срещу къща с тухлена зидария и бяла дървения. Тази дървения имаше нужда от пребоядисване. Слязох от колата с чантата. Тръгнах към хотела. Стигнах до вратата и хлътнах вътре. Един пъпчив мъж ми каза, че не приемат сами жени. Казах му, че искам да мастурбирам. „Не може, съжалявам“ — отрязва ме администраторът. Излязох. Огледах се, все едно че търсех с кого да вляза. Пълна лудост. Отказах се веднага. Понякога човек губи посоката и е в състояние да си помисли какво ли не. Или да направи. Не, да вляза с някого, не беше подобаващо. Вмъкнах се в паркинга. Никой не ме видя. Потърсих колата на Ернесто. Опитах вратата. Беше заключена. Прекрасно знаех какво гласят шеста и седма точка от помощната ми схема, но не знаех как да ги изпълня. Замислих се. Доста време ми отне. Хрумна ми нещо — може би не беше най-добрият вариант, но беше нещо. Избрах предната гума от страната на шофьора и изпуснах въздуха. Успокоих се. Знаех, че механизмът се е задействал и навярно ще проработи. Седнах на земята между багажника на колата на Ернесто и стената. Замислих се за Лали — че

няма да може да се справи. Помислих си за мама, мама щеше да се гордее с мен. Помислих за Ернесто, но веднага си го избих от главата. Не ми действаше добре да мисля за Ернесто. Не го заслужавах, мръсното копеле. Зачаках. Нахлузих си ръкавицата. Изчаках. Чух стъпки. Знаех, че са те, но не се показах. Отворих чантата. Подметките на Ернесто стържеха по цимента на по-малко от метър от мен. Ама че навик имаше да си влачи краката, като ходи! Всичките му токове бяха изтъркани от външната страна. Ернесто отвори вратата на Чаро. Тя седна и отвори прозореца. Аз се заслушах, само се заслушах, но знаех какво ще последва. Познавах го повече от двайсет години. Ернесто заобиколи отпред към вратата на шофьора. „Мамка му!“ — каза и ритна спадналата гума. Свали си самото и го метна на шофьорското място. Затвори с трясък вратата. Той тръгна назад към багажника. Аз — напред. Приведена. Капакът на багажника се вдигна и Ернесто остана зад него. Знаех, че ще му отнеме поне две минути да извади резервната гума. Ернесто беше старателен, муден. Изправих се. Пред прозореца на Чаро. Прозорецът, който някога беше мой. Вдигнатият капак на багажника ме скриваше от погледа на Ернесто. Тя ме погледна. Насладих се на мига. Прицелих се в нея. Беше уплашена, въпреки циците си, въпреки черната си коса. Умираще от страх и дори не успя да извика. Натиснах спусъка и направих идеално кръгло отверстие по средата на челото ѝ, откъдето бликна струя кръв. Захвърлих револвера с отпечатъците на Ернесто на задната седалка и хукнах да бягам. Знаех, че Ернесто щеше да реагира едва след няколко секунди — страхът го парализира. Както тогава, когато му казах, че съм бременна. Преди седемнайсет години. Той си е такъв, а тези неща не се променят, дори да си хванал с петнайсет години по-млада мацка.

Не погледнах назад.

Възможно е Ернесто да ме е видял. Да е видял бягаща жена. В гръб, с права тъмнокестенява коса до раменете.

- Име и презиме?
- Лаура Перейра.
- Възраст?
- Седемнайсет.
- Ще трябва да уведомя съдията.
- Име на бащата?
- Няма баща.
- А ти? Твоите родители къде са?
- Нямам родители.
- Да не искаш да кажеш, че си сама на този свят?
- Не, имам дъщеря.
- Ще трябва да уведомя съдията.
- ...
- Прави каквото знаеш.
- Искаш ли да се обадя на някого?
- Нали щеше да се обаждаш на съдията.
- Както искаш, щом не ти пука за никого...
- ...
- ...
- Чакай, можеш ли да си запишеш един номер?
- ...
- ...
- Добре, казвай.
- Осем-две-пет, осем-три, осем-три.
- Осем-три, осем-три.
- Кажи им, че се роди Гилиермина.
- Окей.
- ...
- ...
- Благодаря.
- ...

— ...

— Малката е сладка, нали?

— Много е сладка.

— На кого прилича?

— За щастие, на никого, не прилича на никого.

Вървя по улица „Монро“ и все още чувам виковете на Ернесто. След три преки сирената на полицейската кола вече вие. Спокойна съм. За пръв път от месеци насам съм спокойна. Слънцето свети в лицето ми. Някъде съм запиляла черните очила. Денят е прекрасен. В такъв хубав ден нищо лошо не може да ми се случи. Не знам как ще свърши тази история. Човек никога не знае. Смятам, че ще ме открият. Не можеш цял живот да бягаш, каквато и перука да си сложиш. Рано или късно, падаш в капана и всички ти се нахвърлят. Но аз съм спокойна. Спокойна духом и това е най-важното. Спирам до един уличен телефон и се обаждам на мама. Започва с упреци, както винаги. Не ме оставя и дума да обеля. Прекъсвам я някак си, не знам как, но успявам да я прекъсна. Разказвам ѝ, но тя не ми вярва. Не вярва, че съм способна на такова нещо. Карам я да ми обещае, че ще се погрижи за Лали. Само тази точка ми оставаше да изпълня. Изпитах голямо облекчение. Знам, че мама, посвоему и с всичките си недостатъци, ще съумее да ѝ създаде усещането, че има семейство. Това е много важно за момиче в такава трудна възраст като Лали. Що се отнася до мен и Ернесто — очевидно с брака ни е свършено. Този път стигнахме до точка, от която няма връщане назад. Всеки ще си изиграе картите така, че да излезе колкото се може по-малко засегнат от тази история. Но и в този смисъл съм спокойна. Макар че правосъдието е сляпо, аз се постарях да му осигуря чифт очила. Може да не са с най-подходящия диоптър, може малко да изкривяват образа, но е по-добре от нищо. Най-вероятно е аз да си платя за убийството на Алисия, а Ернесто — за убийството на Чаро. Шеста точка — да я застрелям. Седма — да накисна Ернесто. Късам помощната схема на стотици парченца и ги пускам на вятъра. Разпиляват се във всички посоки. Има ли значение кой кого е убил? И двамата сме убили някого. Нима всички човешки същества не сме равни? Не сме ли еднакво ценни? Като в клирингова сделка. И Ернесто, и аз можем да възразим в съда, че не сме извършили престъплението, в което ни обвиняват, но няма да можем да твърдим,

че сме невинни. Всъщност никой не е невинен. Въпреки че всички сме божии създания. Алисия, Чаро, Ернесто, аз. Да убиеш един или друг, не променя особено присъдата или наказанието. Но вината — да. Аз не бих си позволила да убия Алисия. Още по-малко Ернесто, който е бащата на дъщеря ми.

Но Твоя — да. Твоя е друго нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.